

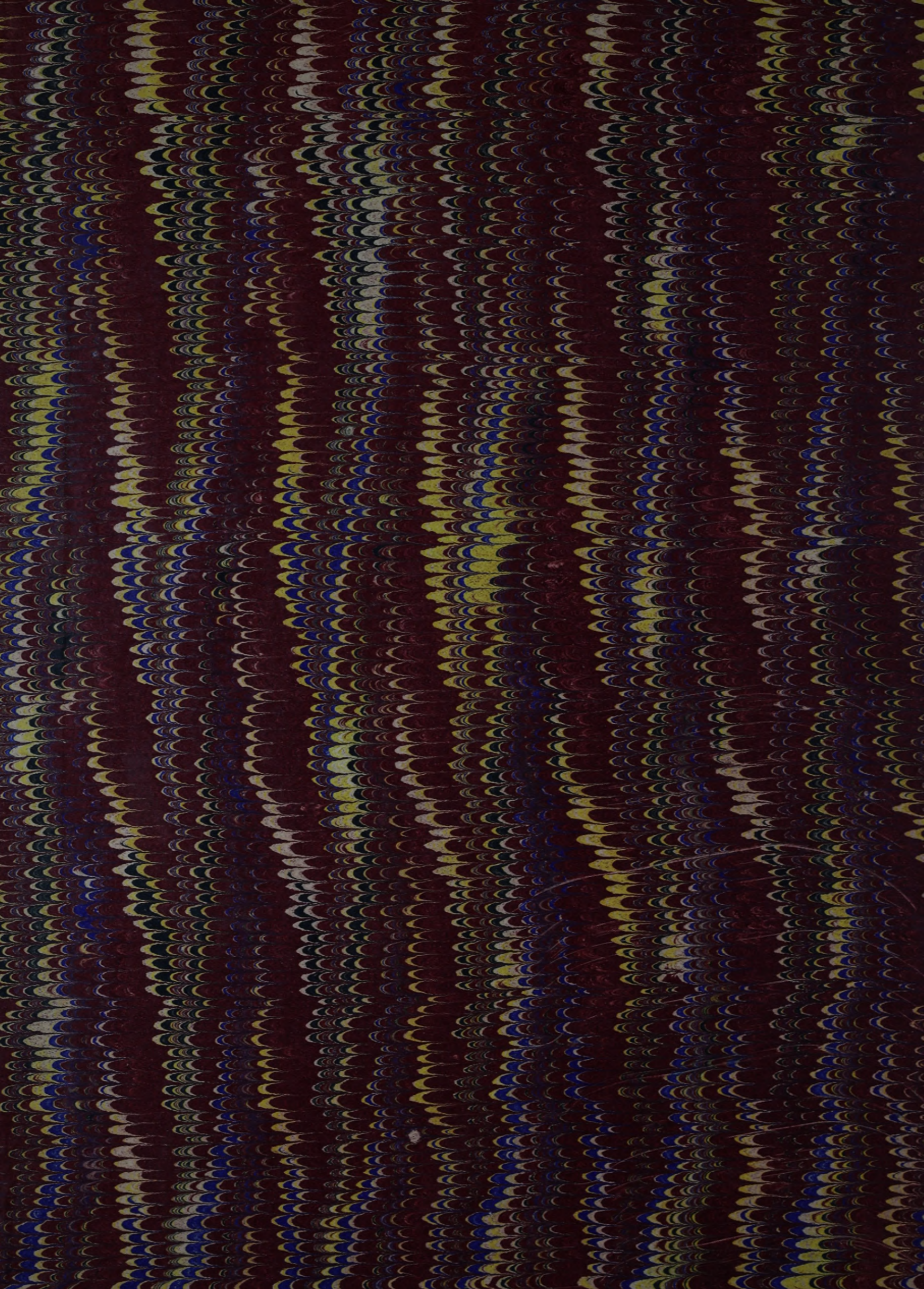
EMLÉK-
IRAT
MEGALAKI-
LÁSÁNAK
40. ÉV-
FORDULÓ-
ALKALMA-
BÓL.

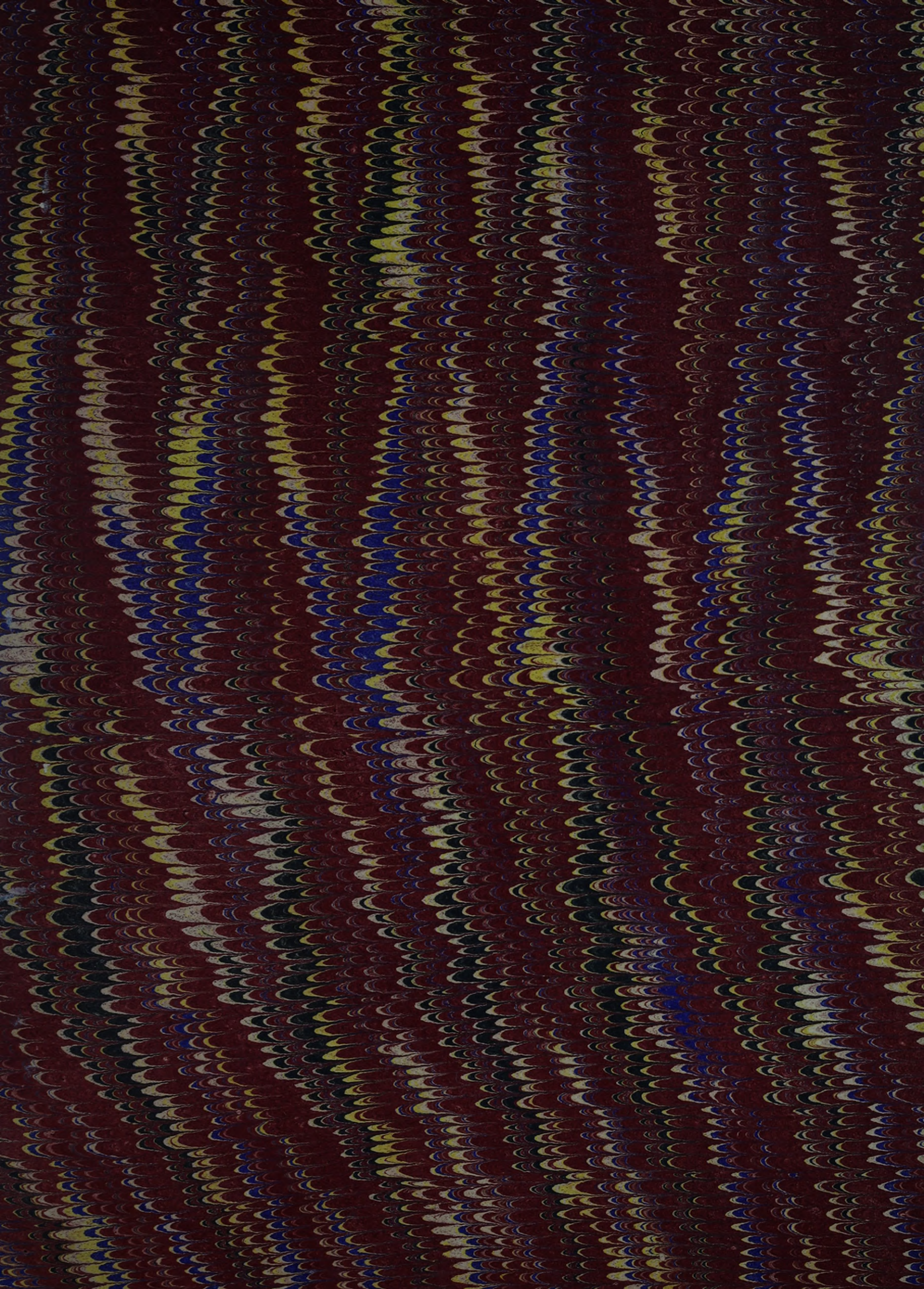
KIADJA
AZ
ORSZÁGOS
ERDÉSZETI
EGYESÜ-
LET.

DK
16

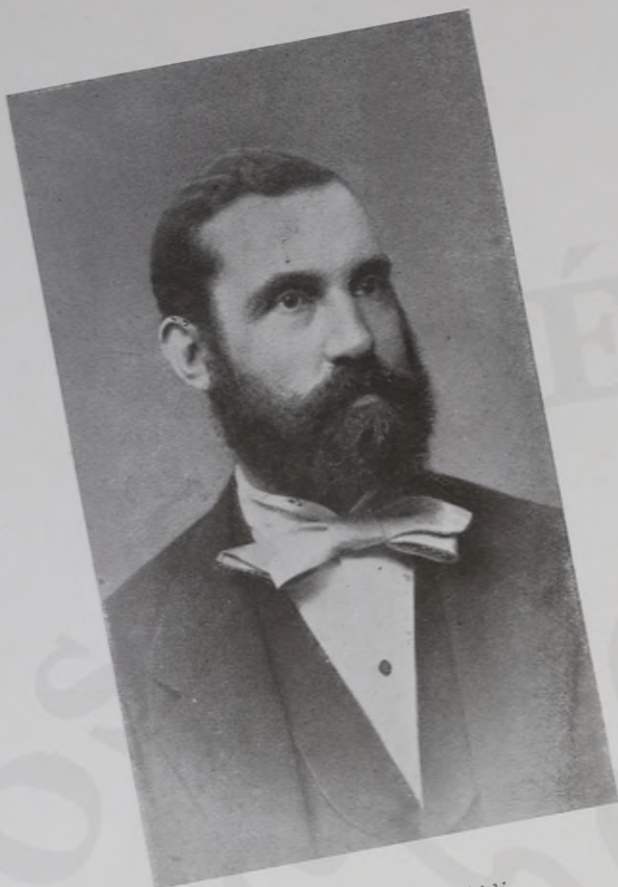

OEE Könyvtár

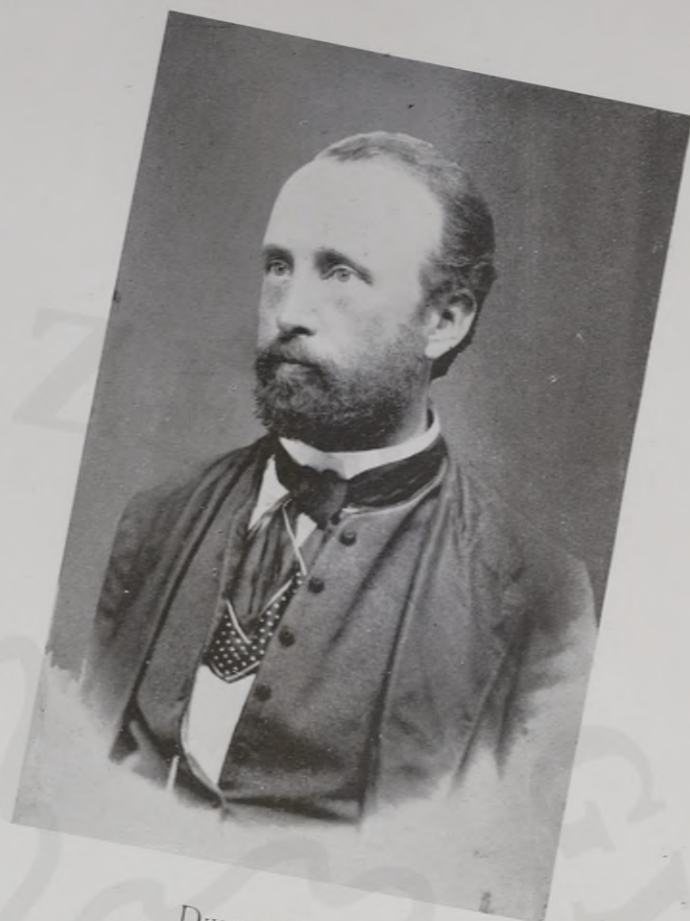
Á. 2018

WAGNER KÁROLY

DIVALD ADOLF

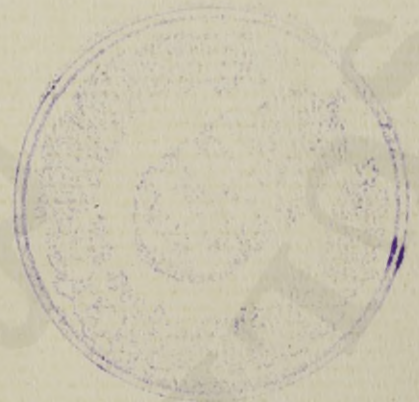
BEDŐ ALBERT

(1866—1868. évekből származó képek)

EMLÉKIRAT

MEGALAKULÁSÁNAK
40-IK ÉVFORDULÓJA
ALKALMÁBÓL KIADJA

AZ
ORSZÁGOS
ERDÉSZETI EGYESÜLET

D. k. 366.

XIV.

III. 57.

1851

1866

"PÁTRIA" RÉSZV.-TÁRSASÁG NYOMÁSA
BUDAPEST, IX., ÜLLŐI-UT 25. SZÁM

BUDAPEST, 1906

Buzini KEGLEVICH BÉLA gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke az 1866—1875. években)

ELŐSZÓ

Az Országos Erdészeti Egyesület m. é. december hó 9-én töltötte be fennállásának 40. évét.

Oly hosszú idő ez egy erkölcsi testület életében is, hogy méltán érezhette szükségét az egyesület igazgató-választmánya, hogy emlékiratba gyűjtse össze az egyesület történetét, amivel egyfelől háláját röjja le azon férfiakkal szemben, akik 4 évtized előtt alapítása körül súlyos körülmények között buzgólkodtak, másfelől pedig számot ad az egyesület eddigi működéséről, hogy a mai nemzedék a mult tanulásaiból új erőt merítsen a hazai erdőgazdaság nagy érdekeiért folyó további küzdelemhez.

S ha egyik-másik tekintetben a sikert még csak a jövőtől várjuk, úgy ez a körülmény is csak serkentőleg hasson; még szívósabb kitartásra, még szorosabb összefogásra intsen, mert egyedül ezek jelölik meg az utat a még elérendő célok felé!

Tegyük tehát félre néhány perczre a mindennapi élet munkáját, szakítsuk meg a jelen küzdelmeit és szenteljünk — az Országos Erdészeti Egyesület célja és hivatása feletti rövid szemlélődés után — egy órát a mindinkább elhomályosuló mult emlékének, hogy annak nyomán haladjunk a jelen pillanatig.

* * *

A magyar erdőgazdaság az ország területének 27 százalékán teljesít fontos közgazdasági hivatást, de üdvös hatását annak a befolyásnak révén, amelyet a jól ápolt erdő az éghajlatra és a csapadékok lefolyásának szabályozása által a talajra és vízrajzi viszonyainkra is gyakorol, kiterjeszti az ország más művelés alatt álló területeire is. Erdeink, ha jókarban maradnak, állandó keresetforrást nyújtanak a népnek úgy az erdőben előforduló különféle munkálatoknál, mint nemkülönben annál a számos iparágnál, amely nyersanyagát erdeinkből veszi, s földbirtokosaink, ha erdejökkel gazdaságosan bánnak, ellentétben több más művelési ággal, mindinkább fokozódó jövedelmet nyernek erdejükből, mely ekként az ország egyik jelentékeny jövedelmi forrása, s amelynek gondos ápolása annál is inkább nemzeti érdek, mert más országok példája arra tanít, hogy a hegységi erdők pusztulását a nép nyomora, elszegényedése nyomon követi, s mert az ország erdőterülete ma már csekély

kivétellel oly talajokra szorult vissza, amelyek termőképességüket csakis az erdőgazda kezelése alatt tartják meg.

A hazai erdőgazdaság, melynek jelentőségét ezekkel a sorokkal röviden jelezni óhajtottuk, az Országos Erdészeti Egyesületben jogos érdekeinek mindenkoron éber őret bírja, mely menten minden külső befolyástól, országos szempontokból ítélve meg a felmerülő kérdéseket, a feltűnést keltő külső sikereket nem keresi ugyan, amelynek komoly szava azonban talán éppen ezért eddig figyelemben részesült, ha az erdőszet előbbreviteléről, vagy valamely külső veszély elhárításáról volt szó.

S erre annál is inkább volt és van szükség, mert az erdőgazdaság nemzeti háztartásunknak nem mindenki részéről egyaránt méltatott tényezője s mert az erdő ellen elkövetett bűnök súlya a késő unokákra nehezedik. A jelen nemzedéknek jogos igényein túlterjedő önzésével a jövő jogos érdekeit szembeállítani, lehet haláttan, lehet népszerűtlen feladat, de mindenkoron nemes hivatás, amely a mindig újból ifjodó nemzet fennmaradását és gyarapodását szolgálja.

Azon befolyás következtében, melyet az Országos Erdészeti Egyesület a hazai erdőgazdaság fejlődésére gyakorolni igyekezett, szoros kapcsolat áll fenn az egyesület és a magyar erdőszet újabbkori története között. Számos intézményünk és vívmányunk, amelyre ma meglegédeccsel tekintünk, vagy amely ma már mintegy természetes követelménynek tetszik, s ezért kellő méltatásban talán már nem is részesül, eredetét egyesületi életünk valamely nyilvánulásában találja, s ha nincs is mindig közvetlen kezdeményezésről szó, legalább is közreműködésével mindig elősegítette az Országos Erdészeti Egyesület a hazai erdőgazdaság okszerű és üdvös fejlesztését.

A magyar erdőszeti tudomány belső szakszerű fejlesztését szolgáló irodalom pedig, a legújabb kor néhány termékétől eltekintve, kizárólag az Országos Erdészeti Egyesületnek köszönheti keletkezését és a viszonyokhoz mérten erőteljes fejlődését. Nem ismerünk szakot, amelynek irodalma oly szoros genetikai kapcsolatban állana valamely testülettel, mint a magyar erdőszeti irodalom az Országos Erdészeti Egyesülettel, de viszont alig van más oly egyesület, mely az irodalom megteremtése érdekében viszonylagosan annyi áldozatot hozott volna, mint az Országos Erdészeti Egyesület. Saját szakközlönynek, az Erdészeti Lapoknak kiadása, pályadíjak kitűzése erdőszeti munkák megírására, a kiadásnak és árusításnak minden haszon nélkül való elvállalása, ezek voltak azok az eszközök, amelyek az eddig elért sikert biztosították.

Ekként tehát az Országos Erdészeti Egyesület nemcsak kifelé törekedett feladatát teljesíteni, hanem az erdőszeti tudományok belső fejlesztése és terjesztése terén is vezérszerepet vitt. Ennek a célnak szolgál terjedelmes szakkönyvtárának fenn-tartásával és folytonos kiegészítésével is.

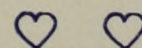
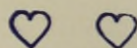
Amde nemcsak az ország jól felfogott gazdasági érdekei és az erdőszeti tudományok, hanem a magyar erdő művelői — birtokosok és alkalmazottak egyaránt — mindenkoron kész támaszt találtak az Országos Erdészeti Egyesületben, mely az erdőbirtokosoknak felszólítására szakszerű tanácssal szolgál és részükre jól képzett erdőtisztek neveléséről gondoskodik, Bedő Albert-alapítványából két 600 K-ás ösztöndíjat adományozván az erdőszeti főiskola jeles hallgatóinak.

Az erdőtisztek jogos igényeinek kielégítésében pedig az Országos Erdészeti Egyesület mindig az erdőgazdaság nyugodt fejlődésének és előrehaladásának fontos biztosítékát látta s ezért érdekükben többször és sikerrel szállott sikra. S ha a dolog természetéből folyólag leginkább az állami erdőtisztek helyzetének javítására gyakorolható befolyást, úgy az ezen a téren elért eredmények kétségtelenül kedvező visszahatással voltak és lesznek a magánszolgálatban állók viszonyaira is. Amde közvetlenül is igyekszik az egyesület erdőtiszt tagjait és azok hátramaradottjait jótéteményekben részesíteni. Erre a célra szolgálnak jótékony alapítványai, nevezetesen a gróf Tisza Lajos-alapítvány, amelyből önhibájukon kívül szorult anyagi viszonyok közé jutott erdőtisztek és erdészeti altisztek részesülnek segélyben, továbbá a Wagner Károly, Luczenbacher Pál, az Erzsébet királyné nevét viselő és a Faragó Béla-féle alapítványok, amelyekből erdőtisztek özvegyei és árvái nyernek segélyt.

Legújabbán a Horváth Sándor-alapítványból adott elismerő jutalom arra szolgál, hogy az egyesület a magyar erdőgazdaság körül kiváló érdemeket szerzett tagjainak elismerését és háláját kifejezze.

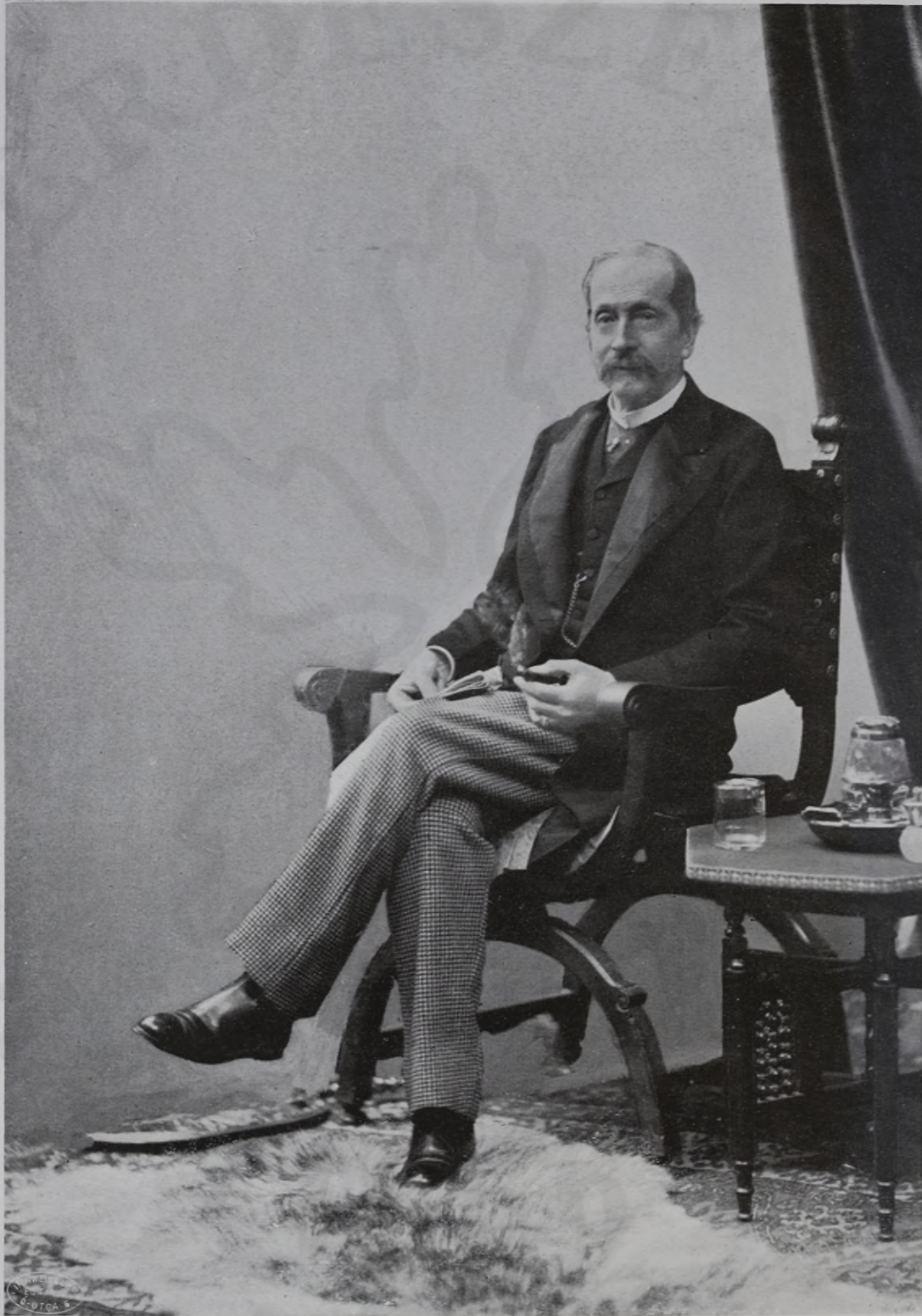
Amit ezekben az egyesület feladatairól és azok teljesítéséről általánosságban elmondottunk, azt a következő fejezetek hivatottak beigazolni. Mielőtt azonban az egyesület 40 évi működésének részleteire térnénk át, alakulásának történetét kell előadnunk.

Budapest, 1907. január hó 1.

Erdődi PÁLFFY ISTVÁN gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület első alelnöke 1866–1868.)

Az Országos Erdészeti Egyesület megalakulásának története.

A külső formát tekintve, tulajdonképpen nem új egyesület alakult meg 1866. évi december hó 9-én, hanem az addig fennállott „Magyar Erdész-Egylet“ változott át a mai „Országos Erdészeti Egyesület“-té, még pedig anélkül, hogy a régi egylet megelőzőleg feloszlott volna. Tagjainak kötelezettsége, legalább névleg, továbbra is fennmaradt, vagyona is átment az új egyesület tulajdonába, sőt alapszabályok sem alkotottak újak, hanem csak a régiéket módosították az új irányzatnak megfelelően. De mindezek daczára, a körülmények közelebbi vizsgálata mellett, azt az átmenetet egyikből a másikba csak a külső formában találjuk meg, — a lényegre nézve oly tökéletes volt az átalakulás, hogy közösséget, benső összefüggést a régi és az új egyesület között megállapítani nem lehet, akár működésük szellemét és irányát vizsgáljuk, akár azt a közönséget tekintjük, melyre támaszkodtak s melyre hatni igyekeztek.

A „Magyar Erdész-Egylet“, mely 1851-ben alakult meg, néhány főúr és város kivételével az erdészeti szak művelőiből állott, kiknek nagy része csak rövid idővel előbb költözvén be külföldről, idegen nyelvet beszélt s oly eszméket követett, melyek Magyarországon nem verhettek gyökeret; és bár célja és feladata ennek az egyletnek is a magyarországi erdőgazdaság érdekeinek előmozdítása volt, sohasem gyakorolt hatást arra az osztályra, melynek érdekeit tulajdonképpen képviselni és védelmezni lett volna hivatva.

Annál sajnósabb volt pedig ez, mert a magyar erdőbirtokosok ebben az időben már nem voltak közömbösök az erdőgazdaság ügyei iránt. A megelőző évtizedekben ugyanis a közigazgatási élet fejlődésével lépést tartva, nemcsak a faszükséglet gyarapodott, hanem a szállítási és kereskedelmi viszonyok javulása lassankint a fának messzebb vidékekre való vitelét is lehetővé tette; amíg azonban ezáltal az erdők jövedelmezősége emelkedett, másfelől a megfelelő erdőtörvény hiányában, mind szélesebb körben volt tapasztalható az erdők gazdasági állapotának romlása s helyenkint azoknak teljes elpusztulása, a túlhajtott fahasználat és mértéktelen legeltetés következtében. Ehhez járult, hogy miután az 1848-iki törvények a közterhek viselését általánossá tették, a földbirtokosoknak is gondoskodniuk kellett, hogy megadóztatott

erdeik az eltörölt úrbéri szolgáltatások pótlásául jövedelmet is hajtsanak s hogy mind-azok az érdekeik, melyek erdőbirtokaikhoz fűződtek, minden irányban védelemben részesüljenek. A gazdasági élet terén első tényezőt tevő földbirtokos osztálynak tehát bizonyára nem volt oka rokonszenvét és támogatását megtagadni oly mozgalomtól, mely a közgazdaság egyik fontos ágának, az erdőgazdaságnak emelését tűzte ki feladatául.

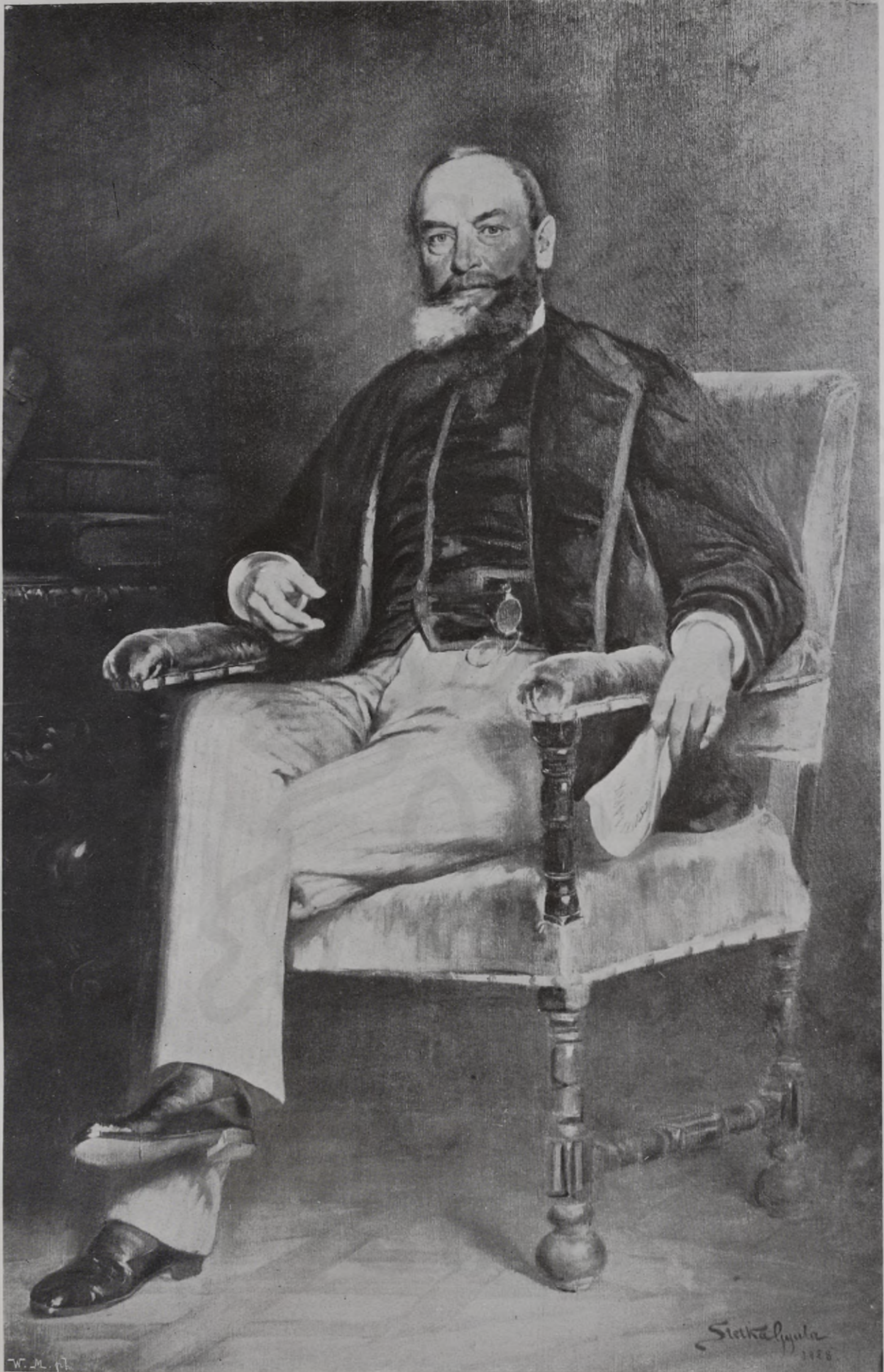
Daczára azonban, hogy a múlt évszázad második felének elején a földbirtokos osztály egész tevékenysége minden körülmény által a gazdasági érdekek kultiválására tereltetett és abban összpontosult, a „Magyar Erdész-Egylet“ még sem tudta megszerezni a sikeres munkássághoz és fejlődéshez szükséges támogatást és rokonszenvet. Ellenkezőleg azáltal, hogy az erdőgazdasági ügyeket nem a hazai viszonyok és érdekek szempontjából tekintette, hanem idegen mintákat követett és céljainak elérésére a hazafiasan gondolkodóknál és érzőknél idegenkedést keltő eszközöket használt, még a szakemberek ama részében is elégedetlenséget keltett, akik, mint a magyar hazának szülöttei, a magyar erdőgazdaság és erdészeti szakirodalom fejlesztését remélve, jóhiszeműleg szintén hozzácsatlakoztak. Nem lehet tagadni, hogy ez az egylet foglalkozott — még pedig behatóan foglalkozott — sok fontos kérdéssel, de német nyelven tartott tanácskozásai nem keltettek szélesebb körben visszhangot, s ritkán vezettek gyakorlati értékű eredményre. Ez volt a sorsa német nyelvű folyóiratának is.

Az a különben üdvös törekvése pedig, hogy az okszerűen vezetett erdőgazdaságban nélkülözhetetlen alsóbbrendű műszaki személyzet nevelésére tanintézeteket állítsanak fel az országban, mindvégig teljesen sikertelen maradt, mert Magyarországon német nyelvű erdészeti iskolák felállítására az érdekeltek közül senkisésem volt hajlandó áldozni.

Igy aztán ez a közel 1000 tagot számláló egylet, számos tehetséges és buzgó tagnak munkássága daczára is alig lendített valamit 16 évi pályafutása alatt a magyar erdőgazdaság ügyén s ezért egészen természetes volt, hogy már a 60-as évek elején elégedetlenség és szakadás támadt kebelében, mely a tagok egy részét a kiválásra, a magyar erdészeti irodalom úttörőit pedig, *Divald* Adolfot és *Wagner* Károlyt, a magyar nyelvű és magyar szellemű „Erdészeti Lapok“ megalapítására indította.

1861-ben bocsátotta közre *Divald* Adolf akkori selmeczbányai kincstári erdőrendező röpiratát: „az erdészeti magyar irodalom ügyében“, amelyben élesen kikel a magát magyarnak nevező erdészeti egylet ellen; már ebben a röpiratban buzdít az öt jellemző lelkesedéssel és akadályt nem ismerő erélylyel az „önálló, szívben, lélekben magyar erdészeti egylet“ megalkotására, s az ugyanazon év őszén az Erdészeti Lapokra *Wagner* Károly akkori erdészeti akadémiai segédtanárral együttesen kibocsátott előfizetési felhívás is a lap egyik céljaként „a megalkotandó magyar erdészegylet útjának üdvös eszmecserék általi egyengetését“ tűzi ki.

Az Erdészeti Lapok körül csoportosultak ezután azok, akik a magyar erdészet életrekelésében biztak; ámde lelkesedésük, kitartásuk kemény próbára volt téve, mert bár a Pozsonyban székelő erdészeti egylet élénkebb tevékenységet már nem fejtett ki, s állás pontja a magyar áramlással szemben hova-tovább tarthatatlan lett, mégis az 1862-ben a magyar nemzetet elfogó újabb csüggedés közepette nehéz volt az

Borosjenői és szegedi TISZA LAJOS gróf
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke az 1875–1897 években)

Erdészeti Lapok részére annyi előfizetőt gyűjteni, hogy a lap magát fenntarthassa, s nehéz volt ezzel a zsenge, alig életrekelt irodalmi szervvel, amelynek szerkesztése elé a legnagyobb akadályok gördültek, útat törni az elsősorban érdekeltek lelkéhez.

A lap kifejezett célját ellenséges szemmel kísérő akkori kormányzat *Divald Adolfot* még 1862-ben a stájerországi Eisenerzbe helyezi át, minek következtében az állami szolgálatból kiválik és *Eltz* gróf vukovári uradalmában vállal erdőmesteri állást. *Wagner Károly* is, habár két évvel később, Selmeczbányáról Nagybányára helyeztetett át, s ezzel az Erdészeti Lapok szinte válságos helyzetbe jutnak.

Wagner Károly és *Divald Adolf* ekkor, már régebben folyó, de többször megszakított tárgyalások után reáállanak a „Magyar Erdész-Egylet“ ismételt felszólítására, hogy az Erdészeti Lapok az egylet közlönye legyen, kikötötték azonban maguknak, hogy a lap irányára nézve teljesen szabadon rendelkeznek.

1866-ban lapjuk, az olvasóközönség körének tágitása céljából Erdészeti és Gazdászati Lapok címen jelent meg és szerkesztését, *Wagner* akkor Keszthelyen, *Divald* pedig Vukováron lévén, kénytelenek *Sporzon Pálra*, a budai műegyetemen a mezei és erdei gazdaság tanárára bízni.

S mindezen nehézségek dacára *Wagner Károly* és *Divald Adolf* nagy áldozatok árán bár, mégis fenntartották és teljes odaadással gondozták az Erdészeti Lapokat, bizván ügyük győzelmében és le-leküzdve a gyakran nagyon is megokolt csüggedést.

A „Magyar Erdész-Egylet“ működésében ekkor (1866-ban) bekövetkezett teljes pangás azonban elősegítette a magyar szellemben támadt mozgalom terjedését s nagyban hozzájárult ahhoz az a körülmény is, hogy *Divald Adolf*nak és *Wagner Károlynak* sikerült egyik fiatal szaktársukat, *Bedő Albertet*, akit már addig is bizalmukra méltattak s aki az Erdészeti Lapoknak 1864 közepe óta mint szerkesztősegéd belső munkatársa volt, 1866-ban reávenni arra, hogy a Magyar Erdész-Egyletnél üresedésben lévő titkári állást elvállalja, ebben az állásban az idegen szellem tovaterjedésének lehetőleg gátat vessen és az Országos Erdészeti Egyesületnek megalakulását előkészítse.

Amidőn azután az 1866. év nyarán végbement történeti események a magyar nemzetben az újraéledés reményét ismét felköltötték, *Divald Adolf*, *Wagner Károly* és *Bedő Albert* elérkezettnek látták az időt arra, hogy céljuk elérésére döntő lépést tegyenek. A „Magyar Erdész-Egylet“ elnöki széke akkor üres volt; az alelnöki tisztet erdői *Pálffy István* gróf töltötte be, akinek jóindulata hozzájárulásával az egylet 1866. évi rendkívüli közgyűlése — a Losoncra tervezett nyári közgyűlés a háborus események miatt elmaradván — december 9-ére Pestre hivatott össze, mint az országnak és a magyar szellemi életnek középpontjába.

Itt gyűlt össze az Országos Magyar Gazdasági Egyesület Köztelkén az a bár kevés számú, de lelkes hazafi, akiknek az Országos Erdészeti Egyesület létét, a magyar erdőgazdaság fellendülését köszöni.

A gyűlést megelőzően, a Pesti Napló 1866 december 1-i számában *Bedő Albert* igyekszik a közvélemény figyelmét a magyar erdőgazdaság ügyére terelni és az erdőgazdasági egylet gyűlésére a magyar gazdaközönséget figyelmessé tenni. Cikkét, mint a magyar erdőgazdaság és az Országos Erdészeti Egyesület történetének egyik érdekes tanuságát ide iktatjuk:

A magyar erdőszet érdekében.

1866. december 1.

Nemrég, hogy hazánkban erdőszeti egyesület alakult, mely céljául erdőgazdaságunk minden módjára emelését tűzte ki és szolgálatát annak fejlesztésére igyekezett szentelni. Hogy mennyiben felelt meg a közkíváнатnak és szükségnek s hogy a jóakarók a valóság mily gyümölcseit termelék, annak megítélését a munkát és eredményt ismerők bölcs belátására bízhatni. Elég, ha megemlítjük, hogy távol az ország középpontjától, izolált helyzeténél fogva, valamint azért is, mert nagyterjedelmű feladatához képest csekély anyagi erővel rendelkezett, nem teheté meg mindazt, mi legközelebről is óhajtottó lett volna.

Az akarat és parancs szava ma már kevésbbé keresik fel a munkatér minden ösvényét, mint régebben, s ezért a követendő út helyes iránya könnyebben, több szerencsével és több eredménnyel is tartható meg, mint akkor, miért szintén szükség, hogy időnknek e tekintetbeni kedvezőbb viszonyait kettőzött erélylyel fordítsuk előnyünkre s hogy számosabb és szükségesebb teendőink között hazai erdőszetünk fontos ügyét is felkaroljuk.

Az erdőkben gazdag Magyarországnak kétségbevonhatlanul szüksége van egy oly erdőszeti egyesületre, melynek ernyedetlen munkássága a hazai erdőgazdaság számtalan viszonyainak, különféle esélyeinek és sajátosságainak kipuhatólására irányuljon, mely annak mintegy szívet képezvén, rajta át éltető vér csergedezzek a munkásokba. A tudomány minden szaka gyors szárnyakon repül a fejlődés útján, elmaradnunk e téren nem szabad, sőt azzal összefüggőleg komoly kötelességünké vált vagyonosodásunk és önfenntartásunk szükséges forrásainak minél bővebb mértékbeni megnyitására és kimerítésére törekednünk, mert csakis azon népek érhetik el a közjólet legmegközelíthetőbb fokát, melyek legképesebbek önmaguk lábán járhatni és legkevesbbé szorulnak idegenekre; ugyanazért politikai küzdéseink mellett sem lehet és szabad anyagi érdekeink főbb szükségeiről megfeledezni, miért úgy hiszszük, hogy hazánk azon fiaí előtt, kik erdőgazdaságunk kifejlesztésének és tökélyesbitésének égető szükségességét ismerik, és mindazok előtt, kik Magyarország ez egyik fontos gazdasági ágának barátai, nem időszerűtlent teszünk, ha megkérjük, hogy a magyar erdőszeti egyesületet szellemi és anyagi erejükkel segéljék, hogy annak tagjaivá legyenek, s közvetve és közvetlenül a küzdéssel létrejött erdőszeti irodalmat, mely nemzetünk fiaí- és tanulóival az erdőszeti tudományokat édes anyai nyelvünkön közli és szellemi tökélyesbülésünk mellett anyagi jóletünknek is emeltyúje, pártolják, fenntartsák és biztosítsák.

Hazai erdőgazdaságunk s ennek szemünk előtt elterülő kincsei legnagyobbbrészt, vagy mondhatni egészen ismeretlenek. A magyar erdőszeti egyesület feladata e kincsek teljes nagyságát, ha nem is közvetlenül kifürkészni, de nemzetünkkel megismertetni. Az erdőszeti egyesület közgyűléseinek és közlönyének kell azon közvetítőnek lenni, mely hazánk összes erdőszeti érdekeit szem előtt tartva, a tudomány vívmányait s a gyakorlat tapasztalatait alapos megvizsgálás, a célszerűség megfontolása, s ha szükség, megkísérlés után terjeszse. Az erdőszeti egyesület feladata: nyitva tartani azon tért, melyen a hazánk különböző viszonyaiban gyökerező és egymástól eltérő erdőgazdaságok módszerei kicseréltesse, hogy azok fény- és árnyoldalait megismerhetve, közérővel lehessen ápolni azt, ami hasznos, és megakadályozni ami káros.

Karolják fel az erdőszeti egyesület ügyét azok, kiknek nevük Magyarország anyagi ügyeinek emelésével már is egygyé forrott, segítsék és pártolják hazai erdőszetünk mindazon barátai, kiknek a magyar birodalom 16 millió holdnyi erdőinek java és gondos mívelése szívükön fekszik, használják fel a tért és alkalmat az egyesület ügyeinek előmozdítására, s mivel az erdőszet és vadászat minden barátai egyaránt hivatalosak a gazdasági egyesület Köztelkén, Pesten, f. é. december 9-ik napján tartandó nagygyűlésre, vegyenek abban részt, tanácsaikkal és közreműködésükkel segítsék annak ügyeit elő, mert csakis akkor remélhetjük, hogy Magyarország is képes leendő erdőszeti ügyei lendítésére, ha többet nem, de legalább annyit tehetni, amit a kis Morvaország.

Gazdaságunk és erdőszetünk egymással szoros kapcsolatban állanak, ha utóbbit a tökély legmegközelíthetőbb fokára emeljük, nemcsak pénzbeli jövedelmeink összegét sokasítjuk, hanem előbbinek is lényeges és hasznos szolgálatokat teszünk.

Bedő Albert.

Az 1866. évi december hó 9-én a Köztelken tartott közgyűlésen a Magyar Erdész-Egyletnek az addigi idegen szellemet tápláló tagjai már nem vettek részt. Maguk is érezve a viszonyok gyökeres változását, félre állottak és helyüket átengedték részben azoknak, akik addig is a Magyar Erdész-Egylet kebelében az érzésre is igazán magyar elemet képviselték, részben pedig az egyletbe röviddel azelőtt Bedő Albert, Divald Adolf és Wagner Károly buzdítására belépő hazafiaknak, akiknek az volt a határozott céljuk, hogy az erre kínálkozó legalkalmasabb módon, vagyis az eddigi egylet nevének megváltoztatásával, alapszabályainak gyökeres átalakításával és székhelyének Pestre való áthelyezésével megalkossák a magyar erdészet új, életerős társadalmi szervét, az Országos Erdészeti Egyesületet.

Legyen ide iktatva és megörökítve ama férfiak neve, kik 40 év előtt egyesületünket megalapították:

Gróf *Pálffy* István alelnök, *Lónyai* Gábor tb. tag, *Bedő* Albert egyl. titkár, *Bérczy* Károly ügyvezető, *Kada* Mihály királyi biztos, *Balás* Árpád, *Barta* Béla, *Berzeviczy* Tivadar, *Brenner* Miklós, *Csiky* Sándor, *Divald* Adolf, *Gervay* Nándor, *Gombossy* János, *Gubody* Sándor, *Haske* Emil, *Hídeghéty* Antal, *Hindy* Árpád, *Inkey* József, *Ivánka* Zsigmond, *Kádár* István, *Kalkánt* Jakab, *Kállay* Béni, *Keglevich* Béla gróf, *Kende* Kanut, *Korizmics* László, *Krug* József, *Loósz* József, *Losonczy* Dénes, *Meiercsák* Márton, *Németh* Samu, *Olgyay* Zsigmond, *Pap* Lajos, *Piller* Gedeon, *Prindl* András, *Prugberger* József, *Roller* Adolf, *Sporzon* Pál, *Strobel* János, *Szentkirályi* Albert, *Szumrák* Frigyes, *Tisza* Lajos, *Tisza* László, *Wagner* Károly.

Sajnos, hogy az alapítók ezen névsorából ma tudomásunk szerint már csak kettőnek, erdői *Pálffy* István gróf alelnöknek és *Bedő* Albertnek, az Országos Erdészeti Egyesület jelenlegi első alelnökének róhatjuk le a hazafiúi elismerés és hála adóját, mint akiket egyedül tartott életben a Gondviselés a mai napig, míg az alakuló gyűlés többi tagjaival szemben már csupán a kegyeletes megemlékezés útján fejezhetjük ki hálánkat.

A gyűlést *Pálffy* István gróf alelnök nyitotta meg és megnyitó beszédében kiemeli, hogy a rendkívüli közgyűlés Pest városába hivatott össze, amivel a választmány azt a „czélt hívé némileg elérhetni, melylyel az egyesület által képviselt hazai erdészet ügyének minél kedvezőbb lendület adható“.

Az egyleti számadások letárgyalása és a rövid titkári jelentés meghallgatása után a legközelebbi közgyűlés helyéül Losonczt jelölik ki, azután pedig az elnökség és a választmány választását ejtik meg. A szavazatszedő bizottság elnökének, *Tisza* Lászlónak jelentése szerint megválasztott elnöknek *Keglevich* Béla gróf, első alelnöknek *Pálffy* István gróf, második alelnöknek *Wagner* Károly, választmányi tagoknak pedig: *Barta* Béla, *Bérczy* Károly, *Divald* Adolf, *Gervay* Nándor, *Haske* Emil, *Hídeghéthy* Antal, *Inkey* József, *Németh* Samu, *Piller* Gedeon, *Prindl* András, *Tisza* Lajos és *Zichy* N. János gróf. Ez volt az Országos Erdészeti Egyesület első elnöksége és első választmánya.

Az elnökségnek *Keglevich* Béla gróf részéről való átvétele után szólalt fel *Divald* Adolf és adta elő azt az indítványt, mely az elnökségnek és a választmánynak újralakítása által már megindított új alakulást teljessé tette. Magával ragadó hévvel,

élénk színekkel ecseteli az addigi egyesület működésének hiányait és eredménytelenségének okait, amelyeket fennebb már előadtunk, s ezekből kiindulva nyújtja be indítványát az alapszabályoknak módosítására, amely szerint az egyesület neve Országos Erdészeti Egyesület legyen, célja pedig azokkal az eszközökkel, amelyek azóta is majdnem változatlanul maradtak az egyesület alapszabályaiban „az erdőgazdaság minden ága és az erdészeti magyar irodalom előmozdítására közrehatni“.

Múlhatlanul szükségesnek tartotta továbbá Divald, hogy az egyesület székhelye Pestre helyeztessék át, többek között azért, „mert az egyesületnek egyik főcélja lévén az erdészeti magyar irodalom előmozdítása, szükséges, miképp az a tudományos nemzeti műveltség forrásaíhoz mennél közelebb vonuljon, hogy azokból mindenkor bőven és könnyen meríthessen“, mert Pestet az erdőbirtokosok és a szakértők s főleg a választmányi tagok gyakrabban és könnyebben kereshetik fel, mint Pozsonyt és mert — amint szószerint mondá — „a magyarok Istenébe vetett hitünkre támaszkodva reméljük, hogy idővel kormányunk is állandóan sokkal közelebb leend Pesthez, mint Pozsonyhoz, az egyesület sikeres működhetése pedig megkívánja, miszerint országunk kormányával az minden időben könnyen érintkezessék“.

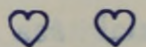
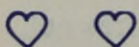
Igy vélte Divald elérhetőnek, hogy az új alapokra fektetett egyesület működése saját szavai szerint: „életvidoran megindulhasson és azon erélyes, ügybuzgó és szakavatott hazafi bölcs vezetése mellett, kiben jelenleg elnökünket tisztelhetni van szerencsénk, a hazai intézetek között céljai nagyságához mért és a hon jobbainak becsülésére méltó helyet foglalhasson“.

Eljenzés hangzott fel lelkes beszéde után, s az elnök rövid megjegyzését követően szólásra jelentkezett *Barta Béla* pozsonyi jogakadémiai tanár, aki a „Magyar Erdész-Egyesület“ keletkezésére és működésére visszapillantva, teljes mértékben pártolja Divald Adolf indítványát, sőt azt kiegészíti azzal, hogy az ország erdőbirtokosait az elnökség szólítsa fel arra, hogy az egyesületbe alapító tagoknak lépjenek be.

A közgyűlés december hó 10-én végleg elfogadta az új alapszabályokat s ezzel néhány kisebb jelentőségű ügy elintézése után véget ért.

Amint az egyesület keletkezésének ebből a rövid leírásából kitűnik, az „Orsz. Erdészeti Egyesület“ nemcsak hogy nem örököse a régi „Magyar Erdész-Egyesület“-nek, hanem ellenkezőleg, létesülése éppen azokra az ellentétekre vezethető vissza, melyek a 60-as évek elejétől kezdve, az egyesület iránya és a közvélemény között nyilvánulni kezdtek.

Nem szabad emellett figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az a vagyon, amit az új egyesület a régitől átvett, mindössze 168 K 34 fill. készpénzből és 11 K 46 fill. követelésből állott; ami pedig azt illeti, hogy a „Magyar Erdész-Egyesület“ tulajdonképpen fel nem oszolván, tagjainak neve egyideig benne maradt az új egyesület névsorában is, ez a körülmény szintén csak látszólag képez kapcsot a két testület között, mert a tagoknak ama része, mely az új iránynyal nem rokonszenvezett, rövid idő alatt tényleg is visszavonult az új egyesülettől, helyet engedvén azoknak, akik annál nagyobb számban és annál nagyobb buzgalommal sereglettek az új egyesület céljainak támogatására.

Losonczy B^{ÁN}FFY DEZSŐ báró
(az Országos Erdészeti Egyesület elnöke 1898 óta)

== Az Országos Erdészeti Egyesület működése. ==

Az egyesület bizonyos tekintetben kétségkívül kedvező viszonyok között kezdte meg munkálkodását. Megalakulása épen arra az időre esett, midőn Magyarországon a közügyek vezetését ismét a felelős magyar kormány vette át, mely sokirányú fontos elfoglaltsága mellett is rokonszenvvel fogadott minden mozgalmat, mely társadalmi úton a közérdekek valamely ágának felkarolását és emelését tűzte ki feladatául. Így az Országos Erdészeti Egyesület is bizton számíthatott arra, hogy közérdekű javaslatai figyelemben, kezdeményezései pedig támogatásban részesülnek, annyival is inkább, mert az érdekelt birtokososztálynak és a közgazdaság ügyei iránt érdeklődő nagyközönségnek rokonszenvét hazatias szellemével és a magyar erdőgazdaság érdekeinek komoly felkarolásával azonnal megnyerte.

Más szempontból véve azonban igen sok és nagyfontosságú teendő várt az egyesületre, mert az erdőgazdaság helyzete abban az időben valósággal válságossá lett.

Az erdőknek tulságos használata, az újra erdősítés elhanyagolása s a mértéktelen legeltetés évről-évre több kárt okozott. Az erdőbirtokosokra az urbériség megszüntetéséből visszamaradt szolgalmak megváltása lassan haladt előre. Az urbéri viszonyból felszabadult nép az erdőt e nagy átalakulások idején közvagyonnak tekintette és sem a maga, sem a más tulajdonában levő erdőt meg nem kímélte, úgy hogy a felügyelet nélkül állott községi erdők rohamos pusztulásnak indultak és az erdei kártételek esetei aggasztó mértékben felszaporodtak. Másfelől a rendezettebb viszonyok között lévő nagybirtokosok helyzete sem volt kielégítő, mert az erdőtermények értékesítése részben a szállítási eszközök elégtelensége, részben a hozzáértő szakemberek hiánya miatt nem fejlődhetett, úgy hogy a tekintélyesebb birtokosok közül is sokan az erdejükre nehezedő adót sem tudták egykönnyen viselni, melynek aránytalansága ellen különben szintén sok panasz hangzott el. Mindennek főoka pedig az volt, hogy a megelőző időkből fenmaradt erdészeti törvények, melyek az erdőgazdaságnak különben is csak egyes ágazataira terjedtek ki, nem feleltek meg a változott viszonyoknak, s ellenszenvre is találtak úgy a közönség körében, mint a hatóságoknál is, melyek sokirányú elfoglaltságuk mellett nem sok időt szentelhettek az általában véve elhanyagolt erdőgazdaság ügyének.

A jelzett viszonyok között egészen természetesnek tekinthető, hogy az egyesület munkásságát az 1867. évi közgyűlésen Keglevich Béla gróf elnök megnyitó beszédében foglalt indítványához képest egy korszerű s az ország közgazdasági viszonyainak megfelelő új erdőtörvény alkotásának sürgetésével kezdte meg és hogy másfelől az állami erdőfelügyeletnek és az erdőügyek központi intézésének megfelelő szervezését követelte. Abban az időben ugyanis az erdészeti ügyek a központban három külön minisztérium ügyköréhez voltak beosztva; nevezetesen a kincstári erdők a pénzügyminisztérium kezelésében voltak; a magánosok és jogi személyek felett a felügyeletet a földmívelésügyi miniszter gyakorolta, a közalapítványi erdők kezelését pedig, úgy amint még ma is, a vallásügyi miniszter vezette. De magában a pénzügyminisztériumban is a kincstári erdőknek csak egy része tartozott a szakemberekből alkotott tulajdonképeni erdészeti osztály ügykörébe, ellenben az úgynevezett bányakerdők, melyek ősidőktől fogva a bányászat faszükségletének fedezésére voltak kihasítva, oly osztályba voltak besorozva, amelyben egyetlen szakember sem volt alkalmazva — ép úgy, amint a földmívelésügyi és vallásügyi minisztériumnak amaz osztályaiban sem, melyek ott az erdészeti ügyeket intézték. Mindezeknél fogva az egyesület egyfelől indokolt felíratot intézett a kormányhoz az erdészeti ügyek egyöntetű intézése érdekében, minek eredményeként a bányászat évszázados alapokon nyugvó gyámkodása alól az erdészet már 1871-ben felszabadult, másfelől pedig intézkedett, hogy az óhajtott erdőtörvény megalkotásának előmunkálatai mielőbb megtörténjenek. E végből az Országos Magyar Gazdasági Egyesülettel már 1868-ban kész törvényjavaslatot terjesztett be a kormányhoz, mely tizenegy évi hosszú előzetes tárgyalások és sürgetések után a törvényhozás elé vitetvén, a most meglevő törvénynek alapját képezte.

Senki sem vonhatja kétségbe, hogy ez a fontos törvény, mely az erdőgazdaság terén azóta elért eredménynek kútforrását képezi, jórészt az egyesület buzgólkodása következtében jött létre. 1868 óta ugyanis nem mult egyetlen év sem, hogy az egyesület a törvényjavaslatnak a törvényhozás elé terjesztését ne sürgette volna és nem folyt le egyetlen tanácskozás sem ebben a kérdésben, melyben az egyesület az ő leg-hivatottabb képviselőivel részt nem vett volna.

Ezzel kapcsolatban hasonló szerepet vitt az egyesület abban az átalakulásban, mely azután az erdőtörvény végrehajtásának megfelelő szervezését lehetővé tette: t. i. az erdészeti ügyek vezetésének az erre egyedül illetékes földmívelésügyi minisztérium ügykörében való egyesítésében. Ez az eszme szintén az egyesület kebeléből indult ki már 1867-ben, s mikor 1879-ben az erdőtörvény létre jött, megint az egyesület volt az első, aki felszólalt annak érdekében, hogy a kincstári erdészet központi vezetése a pénzügyminisztériumtól a földmívelésügyihez helyeztessék át, ami aztán az erdőtörvény végrehajtására vonatkozólag tett első intézkedésekkel kapcsolatosan meg is történt.

Elenyésztetni igyekezett azokat a hátrányokat is, melyek a szolgálomak megváltásának lassú előrehaladásából háramlottak az erdőgazdaságra, ezen ügyek lebonyolítására határidő kítűzését javasolván az erdőtörvény tervezetében. Ez a javaslata ugyan a megalkotott erdőtörvényből kimaradt, de az egyesületnek jelzett törekvése

nem volt hiábavaló, amennyiben üdvös és éltető befolyással volt annak a törvénynek létrejöttére, mely az 1871. évi LIII. törvényzcikkben az úrbéri kapcsolatból fennmaradt jogi és birtoklási viszonyok rendezéséről alkottatott s mely törvény az erdőgazdaságot illetőleg többek közt azt a nagyfontosságú intézkedést is tartalmazza, hogy az urbéreszek erdőilletőségül nyert erdőterületei, mint meg nem osztható közös vagyon, hatósági felügyelet alatt állandóan erdőként kezelendők.

Foglalkozott az egyesület, még pedig szintén már az első időkben, a fentebb már említett erdőadó kérdésével is; — s bár ebben az irányban kifejtett munkássága közvetlen sikerre nem vezetett, kezdeményezésének mégis meglelt az a nem kicsinyelhető eredménye, hogy befolyással volt a későbbi törvényes intézkedésekre, melyek az erdőadó megállapítására vonatkozólag történtek. Ebben az irányban az egyesület később sem szünt meg az erdőbirtokosok érdekeit szolgálni, s az egyesület érdeméül róható fel az az intézkedés is, hogy a földadó-szabályozással kapcsolatosan kiadott kataszteri erdőbecslési utasításban az erdők jövedelmi osztályba sorozására nézve az erdőgazdasági viszonyoknak megfelelő méltányos rendelkezések vétettek fel.

A vadászati jogviszonyok rendezése körül kifejtett munkássága ismét közvetlen eredményre vezetett, amennyiben az általa beterjesztett törvényjavaslat képezte alapját az 1872-ben megalkotott és 1883-ban módosított vadászati törvénynek. És remélhető, hogy ha ez a törvény revízió alá vétetik, az egyesületnek az a véleménye, melyet a kormány felhívására újabban adott s melyben a vadászati jog gyakorlásának egyes fontos kérdéseit az erdőbirtokosok érdekeinek teljesebb kielégítése javára kívánja rendeztetni, szintén figyelembe fog vétetni.

A vadászati törvényjavaslat készítésekor egyszersmind a halászati jog szabályozása érdekében is felszólalt; s azt is sürgette, hogy a káros rovarokat pusztító madarak védelme törvény által biztosíttassék.

A vízjogi törvény módosításának szönyegre kerülése alkalmából állást foglalt az erdőbirtokosok érdekében, kimutatván, mennyire káros lenne, ha a tutajozási és úsztatási jog gyakorlásának szabályozása a vízjogi törvény keretébe vétetnék át, ahelyett, hogy a már meglevő és a gyakorlati életbe egészen átment erdőtörvény keretében meghagyatnék.

Az értékesítési viszonyok javítása érdekében többször is lépéseket tett a vasúti szállítási díjtételek mérséklése iránt s e lépései épp úgy nem maradtak sikertelenül, mint az a kérelme, hogy az erdősítesí munkálatok megkönnyítése és előmozdítása érdekében az ily célra szánt erdei magvak és csemeték gyorsárúképpen mérsékelt díjszabással szállíttassanak; — valamint sikerrel járt el annak kieszközlésében, hogy abban az időben, midőn az erdei munkások szegődttetése a birtokosokra nehézséggel járt, a csoportokban utazó erdei munkások vasúti szállítására nézve kedvezmények engedélyztessenek.

Helyesen felismerve azt, hogy a jó erdei szállító-eszközök mily főfontosságú tényezői az erdők jövedelmezőségének, az egyesület lapjában az állandó jellegű szárazföldi szállítóeszközök létesítésének széleskörű propagandát csinált, aminek üdvös eredménye a legújabb időkben már is kimutatható. Ami különlegesen az erdei vasutakat illeti, ezekre nézve az egyesület azzal a kérelemmel fordult 1900-ban a kor-

mányhoz, hogy a törvényhozás útján biztosítsa az építésükhöz szükségelt területek megszerzését kisajátítás által, hogy továbbá ezen vasutak engedélyezési eljárását egyszerűsítse s az erdőtisztek által készített erre vonatkozó műszaki terveket az eljárás alapjául elfogadja. Örömmel állapíthatjuk meg, hogy ezen kérelem első részét az iparfejlesztésről csak a legközelebbi multban hozott törvény 8-ik szakasza teljesíti, s a további kérelem figyelembevétele is remélhető.

Ismételten adott az egyesület a kormány felszólítására véleményt a vám- és kereskedelmi szerződések ügyében, nemkülönben az Ausztriával való kiegyezésnek erdőgazdasági kérdéseire nézve, s ha virágzó fakülkereskedelmünket, amely iparunk eddigi fejlettsége és az ausztriai behozatal mellett mindeddig lényeges feltétele erdeink jövedelmezőségének, valamely veszély fenyegette, mint pl. 1901-ben a német birodalom új autonom vámtarifájában szereplő óriási favámok által, avagy ha más idevágó kérdések merültek fel, mint pl. a román fa behozatala és a boszniai fa versenye a világpiaczon, akkor az egyesület nem késett saját elhatározásából lépéseket tenni a hazai erdőgazdaság érdekeinek megóvására.

Az egyesületnek a fakereskedelem és faipar érdekében kifejtett tevékenységéhez sorolható az a két ízben kifejezett kívánsága, hogy a métermértéknek a fakereskedelem terén érvény szereztessék. Remélhető, hogy az újabb időben tett felterjesztés, amelyhez számos más érdekelt testület csatlakozott, a métermérték használatáról legújabban hozott törvény folyamánként, sikerrel fog járni.

Az erdészeti törvényhozás egyik kimagasló alkotásának, a községi és némely más (volt úrbéres és egyéb közbirtokossági, városi stb.) erdők állami kezelésére vonatkozó 1898. évi XIX. t.-cz.-nek megalkotásában az egyesületnek szintén nagy része van.

Ily törvény alkotását ugyanis mindjárt az erdőtörvény létrejötte után 1882-ben s azóta is többször s legutóbb a millenárius kongresszuson, a kopárok beerdősítésével kapcsolatosan sürgette s midőn a törvényjavaslatot a jelenlegi földmivelésügyi miniszter a tárgyalásra végre elkészítette, résztvett a törvényjavaslat tervezetének megbirálásában is; úgy, hogy az 1898: XIX. törvényczikk megalkotásával az egyesület által már régóta felismert és hangoztatott szükség nyert az érdekelt erdőbirtokosok javára kielégítést.

Foglalkozott az egyesület továbbá azokkal a közgazdasági és erdészeti, sőt nemzeti tekintetben jelentkező nagy hátrányokkal, amelyekkel a székelyföldi értékes erdőknek az arányosítás útján való elaprózása jár, nemkülönben foglalkozott a tagosítás kérdésével is, erdőgazdasági vonatkozásaiban.

Amidőn pedig a mezőgazdaság részéről újabb időben az a panasz merült fel, hogy az erdészet közgazdaságilag meg nem okolható módon korlátozza a kiskgazdák legeltetési jogát, az egyesület sietett széles körben terjesztett röpiratban ezen panasz alaptalan voltát kimutatni és reáterelni a gazdák figyelmét a legelők elhanyagolt állapotára, mint a felmerülhető jogos panaszok igazi kútforrására, amely hova-tovább azok teljes elkopárosodására vezet. Tiltakozott az Országos Erdészeti Egyesület az ellen, hogy az ily tönkretett területek helyett a nép mindig az erdőből óhajt kárpótlást, mely eljárás nagy erdőterületek pusztulásához vezet, de idővel állattenyésztésünk létalapjait is megtámadja. S amidőn intő szavának nem volt meg rövidesen

Kálnoki BEDŐ ALBERT dr.
(az Országos Erdészeti Egyesület első alelnöke 1880. óta)

a kellő sikere, az Országos Erdészeti Egyesület nem riadt vissza attól a további lépéstől, hogy maga kezdeményezte — az érdekelt gazdatársadalom bevonásával — a legelőgazdaság terén mutatkozó hiányok orvoslását, egy erre vonatkozó törvénytervezet kidolgozásával. S bár ez a törvénytervezet a kormány elé czélszerűségi okokból csak a közelebbi jövőben kerül, annyi eredménnyel az egyesület erre vonatkozó tevékenysége már is járt, hogy úgy a kormány, mint a gazdák a legelők ápolásának kérdésével kezdenek foglalkozni, sőt a felvidéki és székelyföldi népsegítő akció keretében már eléggé kiterjedt legelőjavítások eszközöltetnek.

Ezekon kívül az erdőgazdaságot közvetlenül érintő kérdéseknek és feladatoknak egész sorozatával foglalkozott az egyesület, de szolgálatot teljesített az erdőgazdasági ismeretek terjesztése és a szaktudomány emelése körül az által is, hogy közgyűlésein, de azokon kívül is, számos szaktárgyról előadások és felolvasások tartattak, amelyek részben anyagot szolgáltatottak az egyesület tevékenységére, de ha határozathozatalra nem is vezettek, minden esetre éppenúgy hasznára váltak az erdőgazdaságnak és irányító hatást gyakoroltak, amint az ország különböző erdős vidékein, eddig 17 ízben tartott közgyűlések is alkalmat szolgáltatottak arra, hogy egyfelől az ott összegyűlő tagok ismereteiket bővítsék, másfelől az ottani erdők birtokosai és erdőtisztjei a helyszíni szemléken folytatott eszmecsere útján új, birtokukon érvényesíthető irányelveket és módokat ismerhettek meg.

Egy ízben az egyesület az ország határain kívül is rendezett tanulmányútat, amidőn 1904-ben számos tagja Bosznia és Hercegovina érdekes erdősegeit kereste fel,

Az egyesület közgyűlései között talán a legnagyobb jelentőséggel bír az 1896. évi ezredéves kiállítás keretében tartott országos kongresszus, mely az erdőbirtokosok és erdőtisztek nagy részvétele mellett folyt le. Ezen a kongresszuson a magyar erdőgazdaságnak három kiváló fontosságú kérdése került megvitatás alá.

Az egyik a kopárok beerdősítésének kérdése volt. Az erre vonatkozólag Tavi Gusztáv előadása alapján hozott határozat a kormány részéről kedvező fogadtatásra talált s a kormány azóta jutalmakkal, pénzsegélyekkel és csemeték kiosztásával az addiginál is nagyobb mértékben mozdítja elő a kopárok beerdősítését, amelynek felkarolására a nemzetet ő felsége a király is felhívta az 1896. év őszén tartott trónbeszédében. S amikor a kormány a községi és némely más erdők állami kezeléséről szóló törvényjavaslatot 1898-ban előkészítette, a kongresszusi határozatnak megfelelően arról is gondoskodott, hogy a kopár területek tulajdonosainak szakértő állami erdőtisztek álljanak rendelkezésre.

Az 1896. évi kongresszus második tárgya az erdészeti felső szakoktatásnak újjászervezésére vonatkozott. Nem ez volt ugyan az első alkalom, hogy az egyesület az erdészeti felső oktatás kérdéseit tárgyalta, mert mindjárt létesülése után követelte a selmeczbányai akadémián a magyar tanítási nyelv behozatalát, 1870-ben kieszközölte, hogy nagyobb számú állami ösztöndíj rendszeresíttessék, 1886 óta pedig maga is adományoz az erdészeti főiskolán Bedő Albert alapítványából ösztöndíjakat, oly széles alapon azonban, mint 1896-ban, evvel a kérdéssel addig még sem foglalkozott. A kongresszus Horváth Sándor akkori titkár előadása alapján kimondotta, hogy a

bányászati szakoktatással való káros kapcsolat felbontassék és Budapesten önálló erdészeti főiskola állíttassék fel.

Sajnos, hogy az egyesületnek ez a kívánsága mindeddig teljességbe nem ment; az egyesület ennél fogva éppen a múlt évben elhatározta, hogy erre vonatkozó kérelmét a kormánynál megújítja.

Az 1896. évi országos kongresszus ezeken kívül Vadas Jenő előadása alapján az erdészeti kísérletügy szervezését is szükségesnek mondta ki s ez a határozat csakhamar testet is öltött, amennyiben már 1898-ban megkezdette működését a központi erdészeti kísérleti állomás Selmeczbányán, melynek vezetése mellett négy vidéki állomás működik az erdőőri szakiskolákkal kapcsolatosan.

Az erdészeti tanügy terén további tevékenységet fejtett ki az egyesület az erdővédelmet és kisebb műszaki teendőket végző erdőőri személyzet kiképzésének kérdésében, amelyet ismételten tárgyalt. Felterjesztései útján egyfelől befolyt arra, hogy az erdőőri szakvizsga intézménye a hazai viszonyoknak megfelelő szervezetet nyerjen, másfelől pedig az erdőőri szakiskolák létesítésére is befolyást gyakorolt. S amidőn idők folyamán a változott szükséglet és a szerzett tapasztalatok ennek a kérdésnek újból való napirendre tűzését indokoltá tették, akkor azzal — éppen a közelmúltban — széles alapon újra foglalkozott az egyesület.

A több részről, az ehhez fűződő érdekek nem egészen helyes felfogása alapján szorgalmazott erdészeti középiskolák felállítását az egyesület mindeddig sikerrel ellenezte.

Az egyesületnek a szakoktatás előmozdítása érdekében kifejtett tevékenysége más tekintetben összeesik azzal a munkássággal, amit az erdészeti szakirodalom fejlesztésére és az erdészeti ismereteknek terjesztésére fordított.

A tanügy érdekében főfeladatának tekintette, hogy a szakoktatás számára megfelelő tan- és kézikönyvek bocsáttassanak rendelkezésre, másfelől pedig lehetőleg az időszerű és gyakorlatias kérdések felé igyekezett a szakirodalmat terelni. Evégből, részben az ily célra létesített Deák Ferencz-alapítvány kamataiból, részben folyó jövedelméből pályadíjakat tűzött és tűz ki; másrészt, hogy a szerzők munkája annál jobban megjutalmaztassék s az érdekeltek is lehetőleg jutányosan jussanak a szakkönyvek birtokába, az egyesület a jóknak talált pályamunkák kiadását is magára vállalja s a kiadás költségeinek megtérülése után megmaradt könyvpéldányokat egészen a szerzők javára értékesíti. Ezáltal az egyesület már fennállásának első éveiben több erdészeti munka megjelenését idézte elő és elérte azt, hogy ma már az erdészeti tudománynak alig van ágazata, melyre nézve a hazai viszonyok figyelembe vételével készült szakmunka ne állana rendelkezésre.

Nem került ki az egyesület figyelmét az a körülmény sem, hogy az erdőgazdaság fejlődése az egész vonalon s kellő sikerrel csak úgy történhetik, ha az erdészeti ismeretek megszerzésére legkevesebb hajlandóságot mutató kisbirtokosztálynak s általában a népnek művelésére is gond fordítatik. Evégből már megalkulása idejében pályázatot irt ki egy népszerű erdészeti kézikönyv megírására; 1890-ben pedig elhatározta, hogy olyan kisebb füzeteket ad ki, melyek az erdőgazdaság körébe tartozó tudnivalókat népszerű leírásban tárgyalják s ezeket a füzeteket,

PODMANICZKY GÉZA báró
(Az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1875–1878.)

(összesen kilenczet) egyenkint 5000 példányban az egyesületi tagok, a törvényhatóságok és közművelődési egyesületek útján ingyen terjesztette a kisbirtokosok között. Abból a célból pedig, hogy az erdőgazdálkodás iránt való érdeklődés egészen a legalsóbb néposztályig elhatoljon, egy-két ives népies füzeteket is adott ki, melyek egyes erdészeti kérdéseket mesék vagy elbeszélések alakjában tárgyalnak s ezeket a füzeteket az elemi iskolák útján s egyéb módon ingyen terjesztette. Ilyen füzetet az egyesület eddig hármat adott ki, egyenkint 30,000 példányban.

Azok a szakkönyvek, melyeket az egyesület eddig saját költségén kiadott és terjesztett, nemkülönbén az a néhány mű, mely bár nem az egyesület kiadásában jelent meg, de az egyesület által kiírt pályázat eredménye, jelen emlékirat függelékében vannak jegyzékbe foglalva.

Különösen kiemelendőnek tartjuk ezek közül e helyen azt a 3 kötetre terjedő nagy művet, a Magyar Erdészeti Oklevéltárt, amelyben az egyesület Tagányi Károly által Magyarország ezredéves fennállásának emlékére az erdészeti okiratokat az 1015. évig visszamenőleg összegyűjtötte.

Ezeken kívül azonban pályázat és megbízás útján biztosítva van még számos más munka is, amelyeket a függelékben szintén felsoroltunk.

Sokat tett az egyesület az erdészeti irodalom fejlesztése tekintetében az „Erdészeti Lapok” című havi folyóiratnak kiadásával is, melyet Wagner Károly és Divald Adolf, a magyar erdőgazdaság és erdészeti szakirodalom nemes úttörői, 1862-ben alapítottak s melynek tulajdonjogát az egyesület, az addig kiadott „Évkönyvek” beszüntetésével egyidejűleg, 1873-ban váltotta magához. E folyóiratnak eddig megjelent évfolyamai ma már egész kis könyvtárt képeznek s úgy a gyakorlatban működő erdészek, valamint a szaktudományok művelői számára bő kútforrásul szolgálhatnak.

E mellett 1881-ben két más irodalmi vállalatot is megindított az egyesület, t. i. az „Erdészeti Rendeletek Tára” címűt, melynek évfolyamaiban az erdőgazdaságra vonatkozó általános érdekű kormányrendeletek, törvényes intézkedések és döntvények vannak összegyűjtve, továbbá Horváth Sándor: „Erdészeti Zsebnaptár” című munkáját, mely tartalmasságánál fogva nagy keresletnek örvendő zsebkönyvnek bizonyult.

Felemlitendőnek tartjuk ezenkívül, hogy az egyesület egy *erdészeti műszótár* kiadását is tervezi, amelynek munkálatai már folyamatban vannak.

Figyelemmel volt az egyesület egyszersmind arra, hogy a magyar erdőgazdaság a vidéken, a fővárosban vagy az ország határain túl tartott kiállításokon kellően képviselve legyen s fejlődését megfelelő módon bemutassa. Evégből tanácscsal, buzdítással és felvilágosítással karolta fel a kiállítások ügyét s többször azoknak rendezését is magára vállalta s mint az ily alkalmakkor nyert elismerések igazolhatják, feladatát sikeresen oldotta meg.

A kiállításokon rendszerint maga is részt vett a magyar erdőgazdaságra vonatkozó magyar és idegen nyelvű munkáknak számos példányt tartalmazó, úgyszólván teljes gyűjteményével.

Nem lehet említés nélkül hagyni végül azt a törekvést, amit az egyesület az erdészeti szolgálatban működők személyi és anyagi érdekeinek biztosítása, megóvása és előmozdítása, valamint a segélyre szorulókat támogatása tekintetében úgy általá-

nosságban, mint különösen az egyesületi tagokra nézve, megalakulása óta állandóan kifejtett.

Így sokat foglalkozott azzal az eszmével, hogy az erdészeti pályához tartozók helyzetének biztosítására nyugdíj- és segélyegyesületet létesítsen, melyre különösen azok volnának ráutalva, akik magánszolgálatban alkalmaztatván, nyugdíjra nem tarthatnak igényt. Bár a szükséges eszközök elégtelensége ennek az eszmének az egyesület részéről való megvalósítását mindvégig megakadályozta, az egyesület csak akkor mondott le a tervről, mikor az eszme a rokon mezőgazdasági ág hasonló alkalmazottaival együttesen végre megoldásra talált.

Többször felszólalt az egyesület az állami tisztviselők javadalmazásának és szolgálati viszonyainak rendezése és javítása érdekében is, ami nem maradt eredménytelen, mert kétségtelen, miszerint abban, hogy az állami tisztviselők fizetését szabályozó 1893:IV. t.-cikk a törvény által külön intézkedés alá helyezett állami erdőtisztekre kiterjesztett, valamint abban, hogy az erdészeti akadémiáról kikerülő fiatal szakemberek mindjárt tisztviselői minőségben vétetnek állami szolgálatba, s hogy végül az erdőtisztek létszáma a magasabb állások szaporításával megfelelően szabályoztatott, az egyesület többszöri felszólalásának és megokolt felterjesztéseinek nagy része van.

Felemlitendőnek tartjuk továbbá, hogy 1900-ban az egyesület az erdőtisztek műszaki minősítésének érdekében felszólalt és csatlakozott a Magyar Mérnök és Építész-Egylet által a műszaki minősítés rendezése ügyében indított mozgalomhoz.

Ami pedig az egyesületi tagok, illetve az elhalt tagok özvegyeinek és árváinak anyagi támogatását illeti, erre a célra az egyesület jelenleg öt alapítvánnyal rendelkezik, összesen 134,825 korona értékben.

A *Wagner Károly*-alapítvány, mely az „Erdészeti Lapok“ megalapítójának, az egyesület legérdemesebb munkásának és egykori alelnökének nevét viseli és az 1905. év végével 45,198 korona tőkével birt, arra szolgál, hogy évi kamataiból az egyesület elhunyt erdőtiszt-tagjainak özvegyei és árvái segélyeztessenek. Ugyanezt a célt szolgálja az örökhagyó egykori buzgó választmányi tag után elnevezett *Luczenbacher Pál*-alapítvány (10,215 K).

A harmadik, mely a magyar közelet nagyhirű szerepvivőjének, a magyar erdőgazdaság igaz barátjának s hosszú időn át az egyesület elnökének nevét viseli, a *gr. Tisza Lajos*-alapítvány (50,735 K) arra szolgál, hogy évi kamatai a saját hibájukon kívül szorult anyagi helyzetbe jutott egyesületi tagok (erdőtisztek és altisztek) közt osztassanak fel.

A negyedik, melyet az egyesület a felséges magyar királyné emlékére „Erzsébet-alap“ névvel jelölt meg, arra szolgál, hogy évi kamataiból az egyesületi tagok sorából elhunyt erdőtisztek árvaleányai segélyeztessenek. Ez az alap 1905 végével 22,424 korona volt.

Hasonló a Faragó Béla által tett, 1905 végével 6253 K-t kitevő alapítvány rendeltetése.

Mindezekből az alapítványokból 1880 óta 72,550 K 90 f-nyí segélyt adományozott az egyesület, még pedig a *Wagner Károly*-alapítványból (1880 óta) 31,130 K

BÁNFFY BÉLA gróf

(az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1878–1885 években.)

90 fillért, a Tisza Lajos-alapítványból (1882 óta) 28,452 K-t, az Erzsébet királyné-alapítványból (1891 óta) 9806 K-t, a Luczenbacher Pál-alapítványból (1902 óta) 2458 K-t, végül a Faragó Béla-féle alapítványból (1904 óta) 704 koronát.

Az 1900. évben az egyesület vagyona a tagok körében eszközölt gyűjtés útján egy további alapítvánnyal gyarapodott, amely az alapítványt tevők kivánságához képest az egyesület mostani nagyérdemű alelnöke és hosszú éveken át titkára után Horváth Sándor-alapítvány nevet visel. Célja pedig az, hogy kamataiból a hazai erdőgazdaság felvirágozása körül kiváló érdemeket szerzett egyesületi tagok az egyesület részéről elismerő jutalomban részesüljenek.

Az elismerő jutalom eddig Kálnoki Bedő Albert egyesületi alelnöknek és Fekete Lajos ny. min. tanácsos, volt főiskolai tanárnak adatott ki, elsőnek a magyar erdészet körül szerzett általánosan ismeretes érdemeinek hálás elismerésül, utóbbinak a magyar erdészeti irodalom és szakoktatás terén kifejtett nagyarányú tevékenységeért. Legujabban Tomcsányi Gyula nyerte el a jutalomdíjat az erdészeti adminisztráció és ügyvitel, továbbá a hazai erdészet történetének kutatása körüli hosszas, eredménydús működéséért.

Ezekben foglalható össze főbb vonásaiban az a tevékenység, melyet az egyesület a megalakulása óta letelt idő alatt kifejtett s ezek voltak a módok és eszközök, melyeket megalakulásakor maga elé tűzött céljainak és magára vállalt feladatainak elérésére használt. És bár elvitázhatlan igazság az is, hogy a széles alapokra fektetett alkotások, melyek az erdészet terén a letelt négy évtized alatt létesültek, s az a minden irányban megindult eredményes tevékenység, mely az erdőgazdaság továbbfejlesztése és felvirágztatása terén tapasztalható, elsősorban az arra hivatott hatalmi tényezőknek, a magyar törvényhozás s a magyar kormány bölcs intézkedéseinek és erélyes munkálkodásának s buzgalmának köszönhetőek — viszont azt sem vonhatja kétségbe senki, hogy a sikerek elérése érdekében az Országos Erdészeti Egyesület is minden időben megtett mindent, amit egyesület társadalmi úton megtehet.

Hátra volna ezek után még az, hogy ebben a fejezetben a taglétszámról és az egyesület vagyonáról adjunk számot.

Az egyesületi tagok száma volt:

év	összes létszám	ezek közül alapító tag
1867 végével	653	113
1870 „	717	194
1875 „	760	290
1880 „	975	512
1885 „	1477	751
1890 „	1879	852
1895 „	2041	863
1900 „	2019	859
1905 „	1929	855

Az egyesület vagyona pedig volt:

az 1867. év végével kerek számban	34.000 K
1870. „ „ „	86.000 „
1875. „ „ „	108.000 „
1880. „ „ „	248.000 „
1885. „ „ „	432.000 „
1890. „ „ „	620.000 „
1895. „ „ „	682.000 „
1900. „ „ „	769.133 „
1905. „ „ „	875.261 „

Ez utóbbi összegből esik:

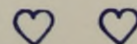
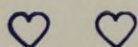
Értékpapírokra	359.500 K
Magánkötvényekre	70.982 „
Készpénzre	10.661 „
A székház értékére	388.330 „
Leltári tárgyakra	23.967 „
A könyvtár értékére	21.821 „

Az egyesület itt kimutatott vagyonában a fenn felsorolt alapítványok bennfoglaltatnak.

Az anyagi viszonyoknak ez a felette kedvező állása jórészt az egyesület gondos takarékoságának, főképp azonban és mindenekelőtt annak az önzetlen és más hazai egyesületek történetében alig előforduló támogatásnak köszönhető, melyben az egyesületet az erdőbirtokos-osztály, s nemkülönben az egyesület körébe sorakozó szakemberek mindenkor részesítették.

A vagyongyarapodásnak ez az öröndetes mértéke tette aztán lehetővé, hogy az Országos Erdészeti Egyesület munkálkodásának első 20 évét olyan öröktulajdönt képező székház építésével és felavatásával fejezhette be, mely mig egyfelől méltán helyet foglalhat az ország székesfővárosának egyik legszebb részén emelkedő díszes épületek között, másfelől az egyesületnek is minden igényt kielégítő helyiségeket nyújt a zavartalan munkálkodásra.

Végül az egyesület könyvtárára nézve felemlítjük, hogy az 1905. év végével 2362 művet tartalmazott 3148 kötetben.

HORVÁTH SÁNDOR

(Az Országos Erdészeti Egyesület második alelnöke 1899 óta.)

Az Országos Erdészeti Egyesület elnökei.

Az Országos Erdészeti Egyesület fejlődését és működésének sikereit első sorban annak a bölcs, körültekintő és tapintatos vezetésnek köszönheti, amelyben elnökei és alelnökei részesítették.

Az Országos Erdészeti Egyesület első elnöke Buzini *Keglevich Béla* gróf volt, aki az egyesület ügyeit teljes odaadással és sikerrel vezette a kezdet nehézségei közepette 1875-ig, amikor hosszabb időre külföldre távozván, az elnöki széket az addigi első alelnök, Borosjenői és Szegedi *Tisza Lajos* gróf foglalta el s megtartotta 1898. évi január hó 26-án bekövetkezett haláláig.

Tisza Lajos grófnak közel negyedszázadra terjedő elnökségére esik az egyesület eddigi működésének javarésze, amelyből ő már alelnök korában bőségesen kivette részét. Lelkes hive volt a magyar erdőgazdaságnak, melynek fejlesztésére közreműködni sokoldalú egyéb politikai és gazdasági elfoglaltsága mellett is mindig ráért. Ő volt elnöke annak az erdőügyi bizottságnak, mely az erdőtörvény javaslatát tárgyalta, s mint ilyen, minden befolyását latba vetette arra, hogy erdőgazdaságunk ebben a törvényben a fejlődés szilárd alapját nyerje. Az ő tapintatos vezetése alatt az Országos Erdészeti Egyesület a nyugodt szellemi és anyagi fejlődés útján haladt; első tekintetben a szakirodalom örvendetes fellendülése, utóbbiban mostani székházunk felépítése és számos jótékony alapítványunk létesülése a jellegzetes főbb mozzanatok.

Gróf *Tisza Lajos*t az elnöki székben 1898-ban az egyesület mostani elnöke, *Losonczy Bánffy Dezső* báró követte. Maga is erdőbirtokos, aki mindig vonzalomma viseltetett az erdészeti iránt, melynek közgazdasági jelentőségét teljesen átérzi. Az erdőgazdaság iránti érzékét már mint szolnokdobokamegyei főispán érvényesítette az erdőtörvény gyors és erélyes végrehajtása által, később pedig, mint a volt naszódvidéki erdők kormánybiztosa különlegesen erdészeti adminisztratív feladatot vállalt, amelyet a legfényesebben oldott meg, alapját vetvén az 1890. évi XIX. t.-cz.-en nyugvó ottani erdőgazdaságnak, amely már eddig is az ottani népet jóléthez, sőt gazdagsághoz juttatta. 1885-ben választatott második alelnöknek, s mint ilyen később elfoglalt magas méltóságainak terhe sem vonta el *Bánffy Dezső* bárót teljesen az egyesülettől. Mint miniszterelnök időt szakít magának, hogy az 1895-ben Besztercze-

bányán tartott közgyűlésen elnököljön, s az ő elnök'ete alatt álló kormány terjesztette a törvényhozás elé a községi stb. erdők állami kezeléséről szóló 1898:XIX. törvénycíkket.

Egyesületi elnökké 1898-ban történt megválasztása óta pedig az egyesület működésének irányítását hálára kötelező odaadással és bölcsességgel intézi, s nemcsak a közgyűléseknek, hanem a választmányi üléseknek tárgyalásait is úgyszólván kivétel nélkül személyesen vezeti.

Az első alelnöki széket 1866-tól 1868-ig erdődi *Pálffy István* gróf töltötte be, akit 1868-tól 1875-ig *Tisza Lajos*, majd 1875-től 1880-ig *Wagner Károly* követett. Wagner Károlynak 1880-ban bekövetkezett halála után az egyesület alapítása és későbbi gyarapítása körül szerzett érdemeinek elismeréseként addigi titkárát, Kálnoki *Bedő Albert* országos főerdőmestert, később földművelésügyi államtitkárt választotta meg első alelnöknek, aki e méltóságot ma is viseli.

A második alelnök tisztjét 1866-tól 1875-ig *Wagner Károly*, 1875-től 1878-ig *Podmaniczky Géza* báró, 1878-tól 1885-ig *Bánffy Béla* gróf, 1885-től 1898-ig *Bánffy Dezső* báró viselte. 1899-ben a közgyűlés az egyesület szellemi és anyagi fejlődése körül nagy érdemeket szerzett addigi titkárát, *Horváth Sándor* főerdőtanácsost, most miniszteri tanácsost választotta meg a második alelnöki méltóságra.

Az Országos Erdészeti Egyesület tisztviselői.

Az Országos Erdészeti Egyesület titkári állását 1866-tól 1880-ig Kálnoki *Bedő Albert*, 1880-tól 1899 végéig *Horváth Sándor* töltötte be. Ekkor a titkári állás, mint teljesen független, más szolgálattal össze nem kapcsolható állás újra szerveztetvén, azt azóta az egyesület jelenlegi titkára, *Bund Károly* tölti be.

Mint pénztáros az egyesület szolgálatában állott *Hantos János*, *Leviczky Albert*, *Cserny Győző* és jelenleg *Gaal Károly*. *Cserny Győző* jelenleg mint segédtitkár működik.

Az Országos Erdészeti Egyesület irodalmi működésére vonatkozó adatok.

I. Saját kiadmányai:

a) Kézikönyvek.

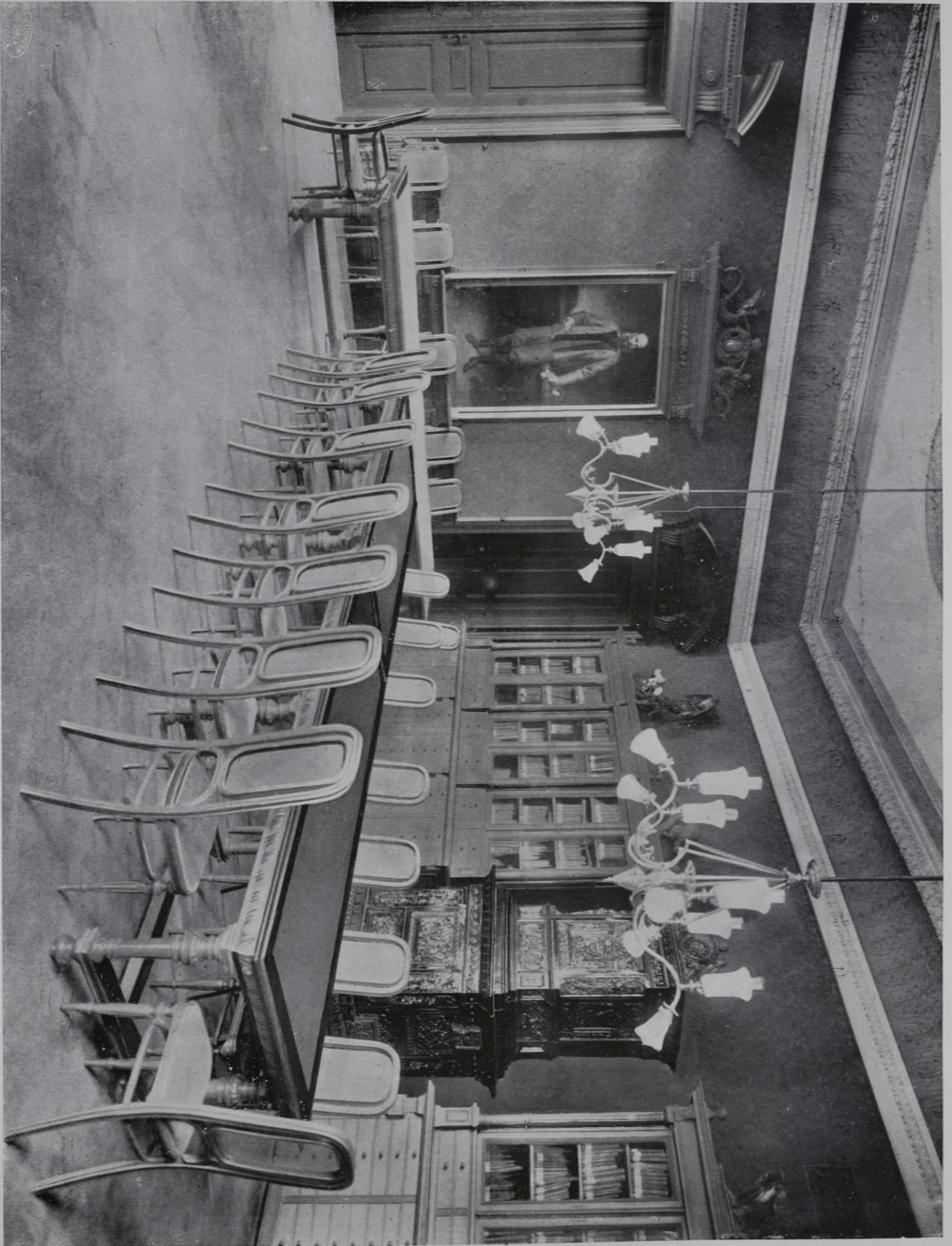
1. *Békó Albert*. Számtan (erdőörök részére). Bpest, 1904. (1 kötet.)
2. *Belházy Emil*. Egy új szerkezetű távmérő. Bpest, 1875.
3. — Az erdőrendezéstan kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott pályamű). Bpest, 1895.
4. *Cséti Ottó*. Erdészeti földmérés. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1888.
5. *Fekete Lajos*. A tölgy és tenyésztése. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1888.
6. *Fekete L. és Mágócsy-Dietz S.* Erdészeti Növénytan. (200 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1891—1896. (2 kötet.)
7. *Földes János*. A legelő-erdők. (Dícséretet nyert pályamunka.) Bpest, 1895.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET SZÉKHÁZA
(Budapest, V., Alkotmány-utca 6. sz.)

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET SZÉKHÁZÁNAK KÖZGYŰLÉSI TERME

8. *Gaul Károly*. Hazánk házi faipara. (Pályadíjnyertes munka.) Bpest, 1902.
9. *Gellért József*. A bükk-tüzifa romlása és az ellene való védekezés. (Pályadíjnyertes munka.) Bpest, 1902.
10. *Illés Nándor*. Erdőtenyésztéstan. (Pályamunka.) Budán, 1871. (1 kötet.)
11. — A futóhomok megkötése, befásítása és használata. (40 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1885. (1 kötet.)
12. — (Havas József, dr. Horváth Géza és Vadas Jenő közreműködésével.) A ákác paizstetű kérdése Magyarországon. Bpest, 1896.
13. *Péchy Dezső*. A külföldi fafajok megtelepítése. Bpest, 1903.
14. *Pohl János*. Tangens-táblázatok. Bpest, 1900.
15. *Sobó Jenő*. Erdészeti Építéstan. I. rész. Középitéstan. (2 kötetben.) II. rész. Ut-, vasút- és hidépitéstan. III. rész. Vízépitéstan. (200 arannyal jutalmazott pályamunka.) Bpest, 1898—1899. (A III. rész előkészítés alatt!)
16. *Szécsi Zsigmond*. Az erdőhasználaton kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott pályamunka.) II. kiadás. (Az első kiadás 1884-ben jelent meg.) Bpest, 1894.
17. *Tagányi Károly*. Magyar erdészeti oklevéltár. (Magyarország ezredéves fennállásának emlékére.) I. kötet 1015. évtől 1742-ig. II. kötet 1743. évtől 1807-ig. III. kötet 1808-tól 1867. évig. Bpest, 1896. (3 kötet.)
18. *Tomcsányi Gusztáv*. Erdei facsere nevelése. (Dicséretet nyert pályamunka.) Bpest, 1889.
19. *Vadas Jenő*. Erdőműveléstan. (150 arannyal jutalmazott pályamunka.)

b) Népszerű kiadmányok.

20. *Fekete Lajos*. A Magyarországon előforduló főbb fafajok cserejének természetese és ültetése. (50 arannyal jut. pályamunka.) Népszerű kiadmányok I. füzet. Bpest, 1889.
21. — Az erdei vetésről és ültetésről. (40 arannyal jutalmazott pályamunka.) Népsz. kiadmány II. füzet. Budapest, 1893.
22. — Az erdő ápolásáról és használatáról, annak megalapításától a letarolás idejéig. (Népsz. kiadm. III. füzet.) Bpest, 1895.
23. — Az erdők berendezése. (Népsz. kiadm. IV. füzet.) Bpest, 1898.
24. — A vágásra érett erdő kihasználása. (Népsz. kiadmányok V. füzet.) Bpest, 1898.
25. — Az erdők felújítása, kapcsolatosan azok rendszeres kihasználásával. (Népsz. kiadm. VI. füzet.) Bpest, 1898.
26. — Népszerű erdészeti növénytan. (Népsz. kiadmányok VII—IX. füzet.) Bpest, 1900—1905.
27. *Arató Gy.* Cseres Józsi és Boros Rózsi szép története, vagy ki mint vet, úgy arat. (Az erdészeti ponyvairodalmi kiadmányok I. füzet.) Bpest, 1895.
28. — Hogyan ment férjhez Gödör Julcsa, vagy a gonosz lelkű embert megbünteti az Isten. (Az erdészeti ponyvairodalmi kiadmányok II. füzet.) Budapest, 1896.
29. *Boros Mór*. Hogyan lett igazza a bolond beszéde, vagy többet észszel, mint erővel. (Az erd. ponyv. irod. kiadmányok III. füzet.) Bpest, 1897.

c) Időszaki kiadmányok.

30. Az Országos Erdészeti Egyesület közleményei (1867—1870.).
31. Az Országos Erdészeti Egyesület évkönyve az 1867., 1868., 1869., 1870. és (1871—1872.) évekről. (4 kötet.)
32. Erdészeti Lapok évfolyamai 1862-től 1906-ig. (45 évfolyam.)
33. Erdészeti Zsebnaptár. (Szerkeszti: Horváth Sándor.) 1881-től 1907-ig.
34. Erdészeti Rendeletkötet tára. (1881-től 1905-ig.)

II. Az egyesület által kiírt pályázatok eredményeként, de nem az egyesület kiadásában megjelent művek:

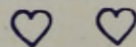
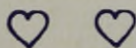
1. *Bedő A. dr.* Erdőőr vagy az erdészet alapvonalai. (Pályadíjnyertes munka.) I—VIII. kiadás.
2. *Fekete Lajos és Sóltz Gyula.* Az erdőbecsléstan kézikönyve. (100 arannyal jutalmazott munka. 2 kiadás.)
3. *Márton Sándor.* A legelőerdők berendezése. (100 arannyal jutalmazott mű.)

III. Pályázatok, illetőleg megbízás útján biztosított, munka alatt álló művek:

1. Erdészeti vegytan (Bencze Gergely).
2. A fák anatómiai leírása (Tuzson János dr.).
3. A faértékesítés (Téglás Károly).
4. Az ákác monografiája (Vadas Jenő).
5. Az Erdészeti Lapok tárgymutatója (Térfi Béla).
6. Erdőgazdasági encyklopaedia.
7. A mezőgazdaság kézikönyve.
8. Erdőgazdasági politika.

Az Országos Erdészeti Egyesület közgyűléseinek helye.

1866. (alakuló ülés) Pest.	1880. Mehádia.	1894. Budapest
1867. Losonc.	1881. Budapest.	1895. Besztercebánya.
1868. Debreczen.	1882. Máramarossziget.	1896. Budapest.
1869. Kassa.	1883. Budapest.	1897. „
1870. Pest.	1884. Pécs.	1898. Szepsiszentgyörgy.
1871. „	1885. Budapest.	1899. Pozsony.
1872. Torda és Petrozsény.	1886. „	1900. Selmeczbánya.
1873. Pest.	1887. Körmöcbánya.	1901. Budapest.
1874. Kalocsa.	1888. Budapest.	1902. Menyháza és Zöldes (Arad m.).
1875. Pílis-Maróth.	1889. „	1903. Budapest.
1876. Budapest.	1890. Tátrafüred.	1904. „
1877. „	1891. Budapest.	1905. „
1878. „	1892. „	1906. „
1879. Székesfehérvár.	1893. „	

„AZ ORSZÁGOS ERDŐSZETI EGYLETNEK 1868. SZEPTEMBER 21-ÉN DEBRECZENBEN EGYÜTT JELEN VOLT TAGJAI.”

- I. (legalsó) sor : **Wagner** Károly, m. k. erdőtanácsos, erd. tanár, II. alelnök ; **Latinák** Márton, földbirtokos ; **Tisza** Lajos, főispán, I. alelnök ; **Szunyogh** Albert, földbirtokos ; **Kiss** Sándor, földbirtokos, közgy. ügyvezető ; **Papi Balogh** Péter, gazd. tanint. igazgató ; **Schweinitzer** Ignác, k. főerdész ; **Hoffmann** Sándor, közalap. erdész ; **Scherffel** Samu, erdőmester ; **Zachar** József, Coburg hgi főerdész ; **Kádár** István, közalap. erdőmester ; **Schuster** József, erdőmester ; **Huske** Emil, Kassa város erdőbírája.
- II. sor : **Szöcs** Károly, k. erdész ; **Faller** Károly, k. erdőmester ; **Osterlamm** Armin, k. erdőgyak. ; **Scultéti** Nándor, k. erdőmester ; **Sóltz** Gyula, k. fogalmazó ; **Laitner** Elek, k. erdőgyak. ; **Brunner** Károly, erdész ; **Harsányi** Gábor, vár. tarásnok ; **Szöllösy** János, földbirtokos ; **Leyrer** Ferencz, k. erdőgyak. ; **Teselszky** János, urad. titkár ; **Jóász** Alajos, k. erdész ; **Kalvári** Bálint, urad. erdész ; **Terbócs** Bertalan, v. erdész ; **Püthermacher** (Szepest) Gusztáv, urad. erdőmester ; **Ujvázy** Dénes, közalap. erdész ; **Truttner** Mihály, közalap. erdőbíró ; **Wieser** Alajos, k. erdész.
- III. sor : **Treisz** János, erdész ; **Kubacska** Hugó, erd. akad. segédtanár ; **Wokza** Vilmos, urad. erdőmester ; **Wessely** János, erdőfelügyelő ; **Schmerl** Sándor, urad. erdész ; **Lang** Gábor, k. erdész ; **Tasnády** István, erdész ; **Török** Pál, Debreczen vár. erdőmester ; **Belő** Albert, egyl. titkár ; **Ruttner** (Rónay) Antal, m. k. erdész ; **Szőnyey** István, erdész ; **Zivuska** József, erdész ; **Girsik** János, k. erdőtan.
- IV. sor : **Szajka** Sándor, erdész ; **Landärer** Artur, vallásalap. erdész ; **Fikker** (Abrudbányay) Béla, k. erdész ; **Szoller** Ignác, erdőmester ; **Krivácsy** Elek, k. erdész ; **Simonffy** Kálmán, erdész ; **Fröhlich** Ágoston, k. erdész (különállóan).
- V. sor : **Krug** József, főerdész ; **Szabó** Adolf, k. erdőgyakornok ; **Bölm** Ferencz, erdőbíró ; **Stanislaw** (Eleőd) Simon, k. erdész ; **Blaschek** Frigyes, urad. erdőmester ; **Pintér** Károly, erdőmester.

Az „Országos Erdészeti Egyesület“ igazgató-választmánya.

Elnök:

Bánffy Dezső báró, v. b. t. t., földbirtokos, stb. stb.

I. alelnök:

Kálnoki Bedő Albert dr.,
nyugalmazott földmív. államtitkár stb.

II. alelnök:

Horváth Sándor,
miniszteri tanácsos.

Választmányi tagok.

Almássy Andor, m. kir. erdőigazgató,
Arató Gyula, m. kir. erdőtanácsos,
Bittner Gusztáv, urad. erdőmester,
Csík Imre, m. kir. erdőtanácsos,
Csupor István, primási főerdőmester,
dr. Darányi Ignác, v. b. t. t., orsz. képviselő,
földmív. miniszter,
Eleőd Józsa, ügyvéd,
Feilitzsch Arthur br., cs. és kir. kamarás,
Fekete Lajos, ny. min. tanács, főisk. tanár,
Garlathy Kálmán, ny. m. kir. erdőigazgató,
Gaul Károly, műegyet. magántanár,
Havas József, miniszteri tanácsos,
Hangay Géza, m. kir. erdőtanácsos,
Hirsch István, ny. miniszteri tanácsos,
Illés Nándor, nyug. m. kir. főerdőtanácsos,
Nemeskéri Kiss Pál, cs. és kir. kamarás, földb.,
Krajcsovics Béla, kir. erdőfelügyő,
Khuen-Héderváry Károly gróf, v. b. t. t., földb.,
Laitner Elek, miniszteri tanácsos,

Lászlóffy Gábor, m. kir. főerdőtanácsos,
Máday Izidor, ny. miniszteri tanácsos,
Nagy Károly, m. kir. főerdőtanácsos,
Péck Kálmán, m. kir. főerdőtanácsos,
Podhráczky András, Coburg hercz. erdőigazg.
Reinfusz Bódog, prépostsági erdőmester,
Rónay Antal, miniszteri tanácsos,
Schmidt Ferencz, uradalmi erdőmester,
Simon Gyula, m. kir. erdőtanácsos,
Sóltz Gyula, ny. orsz. főerdőmester, min. tan.,
Scholcz Ottó, árvai közb. urad. főerdőmester,
Tavi Gusztáv, ny. min. tan., urad. igazg.,
Téglás Károly, m. kir. erdőtan., főisk. tanár,
Tomcsányi Gusztáv, m. kir. erdőigazgató,
Tomcsányi Gyula, miniszteri tanácsos,
Török Gábor, városi erdőmester,
dr. Tuzson János, műegyet. magántanár,
Vadas Jenő, m. kir. főerdőtan., főisk. tanár,
Vadászfy Jenő, közalap erdőtanácsos,
Vuk Gyula, tőzsdetanácsos, fakereskedő.

Számadásvizsgáló-bizottság:

Elnök: Bodor Gyula, m. kir. erdőtanácsos.

Tagok: Balogh Ernő, m. kir. főerdész, Szalai Ernő, m. kir. közalapítv. erdőmester,
Gruber Gyula, m. kir. főerdész, Térfi Béla, m. kir. főerdész.

Póttagok: Brannich Gyula, m. kir. erdőszámellenőr, Marsovszky Ede, székesfővárosi erdőtiszt.

Tisztikar:

Titkár: Bund Károly,

Segédtitkár: Cserny Győző, kir. alerdőfelügy.

Pénztáros: Gaal Károly, földmín. s. h. igazgató.

— Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai 1906-ban. —

(Azok neve, akik 40 év óta tagjai az egyesületnek, feltünőbb betűvel van szedve.)

I. Alapító tagok:

<p>Abrudbányai Béla †
 Acs Sándor
 Adriányi Antal †
 Adriányi Arnold
 Agh Gyula
 Ágotha Alajos
 n. Akantisz Rezső örök.
 Aladics Emil
 Allender Frigyes
 Almássy Andor
 Almássy Pál
 Ambrózy István br.
 Ambrózy Lajos báró
 n. Andrassy Aladár gr. örök.
 Andrassy Dénes gr.
 Andrassy György gr.
 Andrassy Gyula gr. örök.
 Andrassy Manoné
 Apatini m. kir. erdőhivatal
 Apponyi Albert gr.
 Aranyi Márk
 Arató Gyula
 Áronffy Ernő
 Árvaí közbirt. uradalma
 Asztalos Albert
 Atzél Lajos br.
 Atzél Péter örök.
 Aue József † örök.
 Augusz Antal br.
 Babos József
 Bacsák Béla
 Baiersdorf Adolf
 Baiersdorf Károly
 n. Balás Emil örök.
 Balás Pál örök.
 Balás Vincze
 Baltai János
 Bánffy Albert br.
 n. Bánffy Béla gr. örök., Serényi
 Béláné gr.
 Bánffy Dezső br.
 Bánhidya Béla br.
 Bánik György
 Barcs Kálmán
 Batthyány Elemér gr.
 Batthyány Ferencz gr.
 Batthyány Fülöp gr.
 Batthyány Géza gr.
 Batthyány Gusztáv hg.</p> | <p>özv. Batthyány Lajosné gr.
 Batthyány-Strattmann
 Ödön hg,
 Bátyka János
 Bécsy Dezső
 Bedő Albert dr.
 n. Beiwinkler Károly örök.
 Békefi Miklós
 Bekény Aladár
 Bélai József
 Belházy Emil †
 Belházy Jenő
 Bencsik Sándor
 Bencze Gergely
 Bendy Imre
 Benitzky Gyula
 Benitzky Ödön
 Berchthold Rikárd gr. †
 Bérczy Márton
 Bereczky Gyula
 Beszterczebánya város
 Beust Ödön
 Bézsán János br.
 Biach Mór
 Biebel Aurél
 Biebel János
 Bielek István †
 Bíkkál Nándor
 Biloveszky József
 Bischitz Mór
 Bittner Gusztáv
 Blaschek Frigyes jogut.
 Blaschek Ede
 Bobok Tivadar
 Bodnár Richárd
 Bodor Zoltán
 Bogdán Géza
 Bokor Róbert
 Boksay Gusztáv
 Bolza István gr.
 Dei Conti de Bona Marino
 Bonnaz Sándor
 Borbát Gerő
 Bornemissza János
 Borszéki Soma
 Bossányi István
 Bothó Imre
 Bozó Pál
 Böhm Ferencz örök.</p> | <p>Bömches Frigyes
 Brassói banya- és kohórészvény-
 egylet
 Brecz Sándor
 Breuner Agost gr.
 Breznóbánya Város
 Briestyánszky Endre
 Brusek Henrik
 Budapest székesfőváros
 Burdats János
 Campione Károly
 Chabada Géza
 Chotek Rezső gr. †
 Coburg-Koháry Agost hg.
 Comaniciu János
 Craus Géza
 Császka György
 Csaszkcóczy Károly
 ifj. Csaszkcóczy Mihály
 Cseh Pál
 Csekonics János gr.
 Cseres Gyula
 Cserny Győző
 Csíby Lőrincz †
 Csík Gyula
 Csík Imre
 Csipkay János
 Csopey Kornél
 Csupor István
 Czegléd város
 Czékus György
 Czizer Károly
 Dabsy Frigyes
 Daempf István
 Damoki faüzlet társ.
 Darányi Ignác dr.
 Debreczen szab. kir. város
 Debreczy Ödön
 Deés város
 Dégenfeld Imre gr.
 Dégenfeld Lajos gr.
 Dercsényi Kálmán
 Derecskey Károly
 Deryei Antal
 Derzsy Gábor
 Desseffy Aurél gr.
 Dettrich Flórián
 Déván Róbert örök.
 Dezső Zsigmond
 Dianovszky Pál</p> |
|--|--|--|

Dietl Ágoston
 Dimitrievics György
 Dípold Imre
 Divald Adolf †
 Divald Béla
 Divald József
 n. Domokos Sándor örök.
 Donáth Sándor
 Dömötör Tihamér
 Döry Dénes örök.
 Dulánszky Nándor dr. †
 Durst Emil †
 Edelsheim-Gyulai Lipót br.
 Eggenhoffer Albert
 Egrí érseki főkapitány
 Eibl Gusztáv
 Eleőd Jósá
 Eleőd Simon
 Eltz Károly gr.
 Emericz Győző
 Engel D. F.
 Engel Sándor
 Eperjes város
 Erdélyi Gyula
 Erdődi György
 Erdődy Ferencz gr.
 Erdődy Imre gr.
 n. Erdődy István gr.
 jogutódja Erdődy Gyula gr.
 Érkövy Adolf
 Eruszt Kelemen
 Ertl János
 Esztergomí érseki káptalan
 Eszterházy Béla gr.
 Eszterházy Miklós hg.
 Eszterházy Miklós Móríc hg.
 Faller József örök.
 Fás Géza
 Fehér Pál
 Feilitzsch Arthur br.
 Fekete Ferencz
 Fekete Lajos
 Fenyves Lajos
 Ferencz Gyula
 Festetich György gr.
 Festetich Pál gr.
 Feueregger Imre
 Filipek Sándor
 Fiume szab. kir. kikötőváros
 Fogarassy Mihály
 Forberger János
 Forgách Kálmán gr.
 Forgách Károly gr.
 Fóthi Nándor
 Földes János
 Földi János
 Förster Gyula
 Friedmann Ignác

Frits Béla
 Früstök István jogutódja Früstök T.
 Fuchs Szilárd
 Fülep Lajos
 Füredi Ede
 Füstös Kálmán
 Füzí Dénes
 Füzy Zoltán
 Gabnay Ferencz
 Gábor Sándor
 Gajári József
 Garlathy Kálmán
 Garlathy Oszkár
 Gáspár Béla
 Gaspero Antal
 Geibel Rezső
 Geiszler József
 Gelinek Tivadar
 Gerő Gusztáv
 Gerő Virgil
 Gesztes Lajos
 Ghyczy Ignác
 n. Ghyczy Emil jogutódja dr.
 Ghyczy Kálmán
 Ghyczy Kálmán
 Ghyczy Livius
 id. Giller János †
 Girsik János †
 Girtl Adám
 Girtl Vincze
 Glasner József
 Glós László
 Gombossy János †
 Gondol Dezső
 Gödöllői m. kir. erdőhivatal
 Götz Fülöp
 Götz Károly
 n. Gräber Miklós örökösei
 Groedl Ármin
 Groedl testvérek, fakeresk. cég
 Gromon Dezső br.
 Gründl Gyula
 Guha Károly örökösei
 Gurányi István
 Guttmann S. H.
 Gyöngyössy Béla
 György Endre
 n. Györke István jogutódja
 Györke István
 Györy Géza
 Gyürky Ábrahám gr. örök.
 Gyürky Ábrahámné grófné
 Haasz Adolf
 Hadik-Barkóczy Endre gr.
 Hajas József
 Hajdú József
 Hajdu Rezső
 Hajnald Lajos

Hajnik János
 Halácsy Kálmán
 Halász F. Antal
 dabasi Halász Géza
 Halbauer István
 Hammer Károly
 Hangai Géza
 Hantos János †
 Hanzely István
 Harczér János
 Harnisch és társa
 Hárs István
 Havas Ágoston †
 ifj. Havas János
 Havas József
 Héczey Lajos
 Helderstörfer Ottmár
 Herrmann Imre
 Herzfeld Gyula
 Híbbján János
 Hideghéty Antal †
 Hirsch István
 Hirsch József Lajos
 Hoffmann Bruno
 Hoffmann Fr. örök.
 Hoffmann Samu
 ifj. Hoffmann Sándor
 id. Hoffmann Sándor
 Hollós Ferencz
 Homolka Lajos örök.
 Hont vármegye területén létező
 község
 Hoós Ernő
 Horn Dávid
 Horn Mór
 Hornig Károly dr.
 Horvát-szlavon erdészeti egyesület
 Horváth Béla
 Horváth Imre
 Horváth Lajos
 Horváth Sándor
 Hring Samu
 Hub Rezső
 Hubay Zsigmond
 Hubert Aladár
 Huboda Gusztáv
 Hudák Lajos
 Hunyadi Imre gróf
 Huszár István
 Huszár József
 Huszár Tibor, vámosmikolai hit-
 biz. urad. erdőhivatala
 Huzly Károly
 Hügl és Saager cég
 Igló város
 n. Ihrig Eberhard örök.
 Illiesiu Jakab örök.
 Illés Nándor

Imre Dénes
 n. Inkey István br. örök.
 Inkey József
 Ivánka Imre
 Jákó Jenő
 n. Jambrich János örök.
 n. Janák László örök.
 Janatka József
 Jankovich Gyula
 Jánosy Dénes
 n. Janthó János örök.
 Jarinay Vilmos
 János János
 Jászovári prépostság
 Javorszky Albert
 Jenikovszky Lipót
 n. Jenőfi Jenő örök.
 Joász Alajos
 Joos Elek
 Jósika Samu br.
 Jovits Lázár
 József kir. hcrcz. Ö Fensége †
 Kabina János
 Kachelmann Walther
 Kádár István †
 Kallina Károly
 Kalmár Tivadar
 Kalocsai érseki káptalan
 Karácsonyi Guidó gr.
 Horgosí Kárász Imre
 Kárász István
 Károlyi Alajos gr. †
 Károlyi Árpád
 Károlyi László gróf
 Károlyi Tibor gróf
 Kass Ede
 Kassa sz. kir város
 Kassai közgyűlés
 Kaufmann Béla
 Kayser Sándor
 Kecskemét város
 Keglevich Béla gr. †
 n. Keglevich István gr. örök.
 Kelemen Albert
 Kelemen Sándor
 Kelen Gusztáv †
 Keleti Nándor
 Kellner György
 Kelner Valér
 Kende Dániel
 Kende Kanut
 Kenessey Kálmán
 Kerekes János
 Kern György
 Khuen-Héderváry Károly gr.
 Kigerl János
 Kim Béla

Kirinyi Béla
 Kis Ferencz
 n. Kiss Miklós örök.
 nemeskéri Kiss Pál
 Klein Náthán
 Klein Ödön †
 Klipunovszky Károly
 zarándi Knöpfler Károly
 Kohl és tsa. fűrészpenge-gyáros
 és cég
 Kohn Náthán
 Kolczonay Antal
 Koller János
 Kolozsvár sz. kir. város
 Kolozsvári m. kir. bányáig.
 Koncz Imre
 Kondor Vilmos
 Korai Frigyes
 ifj. Kormány Mihály
 Kossányi Róbert
 Kostyál György
 Kosztka Vilmos
 Kotzmann Géza
 Kovács Aladár
 Kovács Béla
 Kovács Gábor
 Kovács Géza
 ifj. Kovács Pál
 Kovács Zsigmond
 Körmöcz sz. kir. főbánya-
 város
 Körös László (Selmecbánya)
 Kövály László
 Kövessy Ferencz dr.
 Krajcsovics Béla
 n. Krausz Géza örök.
 Krausz József
 n. Kremnitzky Aladár örök.
 Kremser János
 Krivácsy Elek
 Kryvos András
 Kubányi Endre
 Kugler József
 Kugler Lajos †
 Kuhinka Ferencz
 Kuhinka Gyula
 Kuntzl Antal
 n. Kutrovich István örök.
 Kuzma Gyula
 n. Kürthy Géza örök.
 Laczkó Elek
 Laitner Elek
 Lamberg-Luzsénszky gr. család
 Lánczy Antal
 Lánczy Gyula
 Láng Gábor †
 Lange Pál
 Lászlóffy Gábor

Lászly István
 Lator István
 Laukó Sándor
 n. Lavotta Albert örök.
 Lázár Jakab
 Lechner Gábor
 Legányi Géza
 Lehoczky Aladár
 Lehoczky János
 Lende Ede
 Leopold Rudolf
 Lesenyi Ferencz †
 Levitzky Albert
 Liebner József
 Linszky Károly
 Lippai m. kir. főerdőhivatal
 Liphay Béla br. †
 Liptóújvári m. kir. főerdőhivatal
 Lonkay Antal
 Lónyay Gábor †
 Lo Presti Lajos br.
 Lopusny Kornél
 Lord és tsa. cég
 n. Loványi Lénárd örök.
 Lócse város
 id. Luczenbacher Pál
 örök.
 Lugosi m. kir. erdőigazgatóság
 Máday Izidor
 Maderspach Viktor
 Mágócsy-Dietz Sándor dr.
 Magyar-német erdőiparegylet
 Majláth György
 Major Pál
 Majthényi László br.
 Máltsek Gusztáv
 Mandelík Dániel
 Máramarozszi m. kir. erdő-
 igazgatóság
 Máramarozszi m. kir. jószág-
 igazgatóság
 Marczelly Gusztáv †
 Marczibányi Antal
 Máriaassy Mátyás
 n. Markos György örök.
 Marosvásárhely sz. kir. város
 Márton Sándor
 Masztics Gusztáv jogutódja
 Masztics Gusztáv
 Mátray József
 Maubach Ottó
 Mauks Vilmos
 Mayer Aurél
 Mednyánszky Dénes br.
 Mentler Sándor
 Merényi Gyula
 Metián Traján
 Metianu János dr.

Michalus Sándor
n. Micsky Zsigmond örök.
n. Migazzy Vilmos gr. örök.
n. Mihálcsics Miklós örök.
Mihálik Dezső
Mihálovics József
Mihályfy Mihály
Mikes János
Miklós Lajos
Mikó Béla
Milch Dávid
Milch Izrael
Miljkovits Péter
Mikó Péter
n. Miske Imre br. örök.
Miskolczy János
Missics Pál
id. Mjazonovszky Károly
Molcsányi Ernő
Molcsányi Gábor
Molnár Ágost
Molnár Károly
n. Morvay Gyula örök.
Mölczer Gyula
Muhos István †
ifj. Muraközy János
Müller Frigyes és tsa
Nachtnebel Ferencz
Nádas Béla
Nádasdy Ferencz gr.
Nádasdy Lipót gr.
Nádassy Kálmán
Nadhera Pál
chrenóczy Nagy Antal
Nagy Gábor
Nagy György
Nagy György
n. Nagy Gyula örök.
Nagy László
Nagybányai m. kir. bányaignazg.
Nagy-Röcze város
Nagyváradí I. sz. káptalan
Németh Samu
Neógrády Kálmán
Neuberger Ármin
Neuschloss Emíl
Neuschloss J. és fiai cég
Neuschloss Ödön és Marcell cég
Nógrádmegyei gazd. egyes.
Nógrádm. hölgyek alapítv.
Nopcsa Elek br.
Nopcsa Ferencz br.
Novák József
Nyitrai székeskáptalan
Obholczer Béla
Ocsárd Károly
Odescalchy Arthur herczeg
Odescalchy Livius hg.

Ormay Gyula
n. id. Ormós Zsigm. örök. ifj.
Ormós Zs.
Osterlamm Ármin
Oszti.-Magy. csász. kir. szabad.
államvasut társaság
Oszti.-Magy. csász. kir. szabad.
államvasut urad. igazg.
Ötvös Lajos
Pagura Antal
Pálffy Alajos
Pálffy Antal hg.
Pálffy István gr.
Pálffy János gr.
Pálffy József gr.
Pálffy Mór gr.
Páll Miklós
Pánczél Ottó
Panek Norbert
Pannonhalmi főapátság
Papi-Balogh Péter †
Papp János
Párnai Attila
Parragh Béla
Parti Evald †
Pásztóhy Ernő
Paulik Andor
n. Pausinger József örök.
Payer Sándor
Pécs Dezső
Pécs Kálmán
Pécs város
Peitler Antal
Pékh József
Peller Ferencz
Pellion Lajos örök.
Penty Albert †
Perczel Lajos
Perényi Zsigmond br.
Pesti hazai első takarékpénztár
Pesti ifjak alapítv.
Pető Lajos
Petykó József †
Pfauser Lajos
ifj. Pfeiffer József
Pick Henrik
Piller Kálmán
Pirkner Ernő
Pischl Pál
Piso Kornél
Pitroff Kornél
Plech József örök.
Podmanitzky Géza br.
Pokupcsics Gyula
Polák Hermil
Pollág Géza
ifj. Pollák Bernát
Polyák Béla

Popper Lipót br.
Porubszky Károly
de Pottere Gerard
Prandau Gusztáv br.
Preiszner Nándor
Prély István
Prindl András
n. Prodanovics János örök.
Prohászka Lajos
Prónay Dezső br.
n. Prónay István örök.
Prorok Kajetán
Prukberger József †
n. Prusinszky Károly örök.
n. Pukács Antal örök.
Raab Samu †
Radák Ádám br.
Radó Pál
n. Radu T. Miklós örök.
Radvánszky Béla br.
Radvánszky Géza br.
Ranolder János
Ratkovszky Károly
Récsei-Papp Albert
Reinfusz Bódog
Reizmann Hermann
Remann József
Révai Gyula br.
Révai Lajos
Révész Károly
n. Révi József örök.
Rezécsek Antal
Rimamurány Salgótarjáni
vasmű részvénytársulat
Rimaszombat város
n. Ringler Károly örök. Ringler
Antal
Rochlitz Nándor
Roheim Károly
Roller Adolf †
Románbánsági ezred. vagyonközs.
Rónay Antal
Roth Emíl
Roth Ignác örök.
Rozenhal Jakab
Rozinszky Béla
Rózsay Rezső
n. Rozsnyai János örök.
Römer Frigyes
Rudics József br.
Rutska Tivadar
Ruttkay Géza
Sághy Kálmán
Sándor Elek
Sáros nagy- és kis-pataki köz-
birtokosság
Sáros vármegye gazdasági egye-
sület

Scherffel Samu †
 Schertoss Arthur gr.
 Schillinger Adolf jogutódja
 Schillinger Béla
 Schlachta László
 Schmidl Soma
 Schmidt János
 Schmidt Károly
 Schmidt Vilmos
 Schobel Károly
 Scholcz Rezső †
 Scholz Ottó
 Schossberger Henrik
 Schönborn Ervin gr.
 Schréter Károly
 Schréter Salamon
 Schrittwieser József
 Schubert József
 Schusztér József
 Schwob Sándor
 Scultéty Náthán †
 n. Seeberg Adolf örök.
 Selmech-Bélabánya sz. kir.
 bányaváros
 Selmech m. kir. főbányagrófi
 hivatal
 Sényi Gyözö
 Serédi Róbert †
 Seyfried Károly
 Simenszky Kálmán
 Simon Gyula
 Simon Vincze
 Simonfy Ákos
 Simonyi Lajos br.
 Simor János örök.
 Sina Simon br.
 Smetáček Béla örök.
 Soltész Nándor
 Solti Arnold
 Soltz Gyula
 Somkerekí Gusztáv
 Sommer Károly
 Somsich Pál
 Soóvári m. kir. erdőhivatal
 Soóvári m. kir. sóbányaigazg.
 Sopron város
 Staník Samu örök.
 Stéger Antal
 n. Steinhausz József jogutóda ifj.
 Steinhausz József
 Sternberg Frigyes
 Steyrer József
 Stillfried Bernát
 Stolcz József
 Strobél Sándor
 id. Sugár Károly
 ifj. Sugár Károly
 Susa Manó
 Szabadka sz. kir. város

Szabó Adolf
 tóthi Szabó György
 csíkszentmártoni Szabó József
 Szájbély Gyula
 Szájbély Norbert †
 Szakolcza város
 Szalóky Hugó örök.
 Szaniszló Ferencz
 Szantner János
 n. Szántó István örök.
 Szarkásy János
 Szászváros város
 Szatmárm. gazd. egyes.
 Szatmárnémeti város
 Széchenyi Béla gr.
 Széchenyi Bertalan gr.
 Széchenyi Gyula gr.
 Széchenyi Pál gr. örök.
 Széchenyi Sándor gr.
 Szécsi Imre mint n. Szécsi
 Zsigmond jogutódja
 Szeged sz. kir. város
 Székely Adolf
 Székely György
 Székely József
 Székely Mihály
 Székely Mózes
 Szeniczey Ödön
 Szent-Endre város
 Szentiványi család rónyai
 urad.
 n. Szepesi Gusztáv jogutódja ifj.
 Szepesi Gusztáv
 Szepesi Tivadar
 Szerb-bánsági 18. végvid. ezred
 vagyonközsége
 Sziklay Lajos
 Szilárd Károly †
 Szilárdy Ödön †
 n. Szimonis Frigyes jogutóda
 László
 Sztányi Bernát
 Szilávy József †
 Szombathelyi székes káptalan
 Szomolnoki m. kir. bányaaigazg.
 n. Szontagh Gusztáv örök.
 Szontagh Tivadar
 Szöcs Károly
 Szöcs Miklós †
 ifj. Szögyény-Marich László
 Sztankovánszky János
 n. Sztáray Antal gr. örök.
 Suchevech Sándor
 Szunyogh Albert
 Szunyogszék község
 Takács Ferencz
 Tanos Pál
 Tatartzy Károly

Tavasy Gyula
 Tavaszy Antal
 Tavi Gusztáv
 Teleki Arthur gr.
 id. Teleki Domokos gr.
 Teleky József gr.
 Tellyesnitzky Nándor
 Temesvár város
 Temesvári m. kir. államjavak
 igazgatósága
 Temesváry Béla
 Terbócs Bertalan †
 Teschler Vincze
 Thieme Károly
 Thierriot Albert †
 Thonet Gyula
 Tisza István gr.
 Tisza Kálmán †
 ifj. Tisza Kálmán gr. †
 Tisza Lajos gr. örök.
 n. Tisza László örök.
 Tóbiás Miklós
 Tolnamegye közönsége
 Tomcsányi Gusztáv
 Tomcsányi Gyula
 Tóth Gyula
 Tóth Jenő
 Tölg Vilmos
 Törzs Kálmán
 n. Trauer Gusztáv örök.
 Tüköry Alajos †
 Ujbánya város
 Ujházi Dénes
 Ujlaki Hirschler és fia
 Ujvidék város
 Ungvári m. kir. főerdőhivatal
 Uray Bódog
 Urbanovszky Béla
 Urmánczy János
 Urszinyi György
 Vadas Gyula
 Vadas Jenő
 Vadászfy Jenő
 Vallás-és közoktatásügyi m. kir.
 miniszterium
 n. Vanke Sándor örök.
 Várjon Géza †
 Várnay Sándor
 Vaszary Ernő
 Velics Lajos
 Velicska Lajos
 Verbovszky József, mint n.
 Verbovszky József jogutódja
 Vertány Lajos
 Versecz város
 Véssey Ferencz
 Veszprém város
 Veszprémi káptalan

Vodiáner Albert br.
Vuk M. és fiai cég
Wagner Ágost
Wagner Gusztáv
Wagner Gyula
Wagner Károly †
n. Wagner Vilmos örök.
Waldbott Frigyes br.
Wamoscher Nándor
Weisz Alajos
Wenckheim Béla br.
Wenckheim Frigyes gr.
Wenckheim Károly gr.
Wenckheim László gr.

Wenckheim Rudolf gr.
Weress Sándor
Wessely János
Weszter Sándor
Wodiáner Albert br.
Wolfinaui Wolf Attila
Würsching Frigyes
Zachár Ádám
Zágrábi erdőigazgatóság
Zágrábi érsek biléti uradalma
Zalamegye gazd. egyesülete
Zalán Lipót János
Zalka János
Zamoisky József gr.

Zarboch Ede †
Záreczky Pál
Zarka Miklós
Zichy Domokos gr.
Zichy Jenő gr.
Zichy Nep. János gr.
Zilah város
Zsarnóczai m. kir. erdőhivatal
Zselénszky Róbert gr.
Zsigmondy Vilmos
Zsuffa Antal
Zuszkín Károly
Zünke Kornél

II. Rendes tagok:

Aisleitner Hugó
Ajtay János
Ajtay Jenő
Ajtay Sándor
Almássy István
Almássy László
Ambrózy Román
Ambrus Dezső
Ambrus Lajos
H. Anderkó Abel
Andrássy Tivadar gr. ó-fenesi
urad. erdőhivatala
Antal Miklós
Antony Károly
Apáthy Vilmos
Apáti László
Arnaut Miklós
Arz Károly
Asbóth István
Asbóth Mihály
Aschner Vilmos
Aulinger Zsigmond
Ay Antal
Azzola János
Babarczy László báró
Bachó János
Bakkay József
Bakos Vilmos
sipeki Balás Béla
Balás Sándor
Balaton Antal
Bálint Ferencz
Bálint Imre
Bálint Mihály
beéri Balogh Boldizsár
Balogh Dezső
Balogh Ernő
Balogh Kálmán
Baranyai István

Bárdos József
Barkóczai Ferencz
Barna György
Barsi Árpád
Barsi Richárd
Bartha Abel
Bartha Béla
Bartha Gábor
Bartha Sándor
Bartók Ernő
Batta Ferencz
Bauer Endre
ifj. Bauhof Károly
Baumann Béla
Bayer Ágoston
Bayer Róbert
Bazin város erdőhivatala
Becker Róbert
Bednárovics Győző
Bedő Lajos
Bedő Zoltán
Bedross József
Béky Albert
id. Belházy Gyula
ifj. Belházy Gyula
Benczkó József
Bende Mihály
Benedek Albert
Benkő Rezső
Bérczy Béla
Berghold Károly
Bertók Soma
Bertsik Andor
Bészler Kálmán
Besztercze sz. kir. város
Besztercebányai püsp. urad.
Beyer Jenő
Biach Fülöp
Bídló Ignác

Bielek Ede
Bihari Ödön
Biloveszky Béla
Binder Béla
Binder József
Binder Vilmos
Biók Zoltán
Bíró János
Bíró Lajos
Bíró Zoltán
Blahos Manó
Blattny Ernő
Blum és társa
Bocz Géza
Boda Dénes
Bodó Károly
Bodoní Miklós
Bodor Gábor
Bodor Gyula
Bodor Jenő
Boeriu Virgíl
Bogsch Árpád
Bohunitzky Endre
Boitner Gyula
Bonis Kálmán
Boór Károly
Borcun Péter
borhi Borhy György
Boros Mór
Boroskai János
Borsai közbirtokosság
Borsitzky Ottó
Borsod, Gömör, Heves megyék
erdészeti egyesülete
ifj. Borsos István
Botka György
Botos Lajos
Bózer Jenő
Böckh Hugó dr.

Bögözi Antal
Börzsönyi Gyula
Bradofka Károly
Brannich Gyula
Brannich Kálmán
Brassó város
Brassói gör. nemz. egyh.
Brausil Miksa
Braxator Hellmuth
Brebenár József
Brezovszky József
Brodzsky Gyula
Bukner Nándor
Buchalla Samu
Bucsányi József
Budisavjevic Tódor
Budovszky János
Buhescu Terentius
Bund Károly
Buzás János
Buzna Béla
Bükhel János
Campean János
Chalupeczky János
Clement Károly
Cornides György
Costán István
Cotteli Honorat
Csáky János gróf utód. n.-hal-
mágyi urad.
Csanády Attília
Csató Pál
Csegezy Pál
Cseleji József
Cservenka Antal
Cservenka Rezső
Cséti Viktor
Csiba György
Csiszér János
Csmitzky Aladár
Csoma Gusztáv
Csórák Iván
Czeisberger Ernő
Czibulka Soma
Czillingner János
Czimra József
Czinzer Károly
Czobor Adolf
Damsberg Antal
Dán Elek
Daniek Géza
Danielisz Elek
Darkó Gábor
Darvas Béla
Dávid János
Deák Géza
Deák János
ifj. Demel Hugó
Demény Lajos
Dénes Géza

Despot Dániel
Dezsényi Jenő
Diáconovieh Sándor
Diósi Ignátz fia Lajos
Dióssy Dezső
Dittert Gyula
Dobl Miklós
Dobó Jenő
Dobren János
Dobsina város
Dohnányi Pál
Doleschall Aladár
Donáth Károly
Doroszlai Gábor
Dragán Gyula
Draskovich Dénes gr. német-
ujvári urad. erdőhivatala
Draskovich József
Dudutz Károly
Dufek Pál
Duschek János
Egly József
Egry Ferencz
Egyes Miklós
Endersz Frigyes
Engel A. és fiai
L. Eördögh Bertalan
Eránosz A. János
Ercsényi Béla
Ercsényi István
Ernyey Károly
Erösdy Bálint
Eröss Gyula
Érsek Árpád
Esztegar Bálint
Esztegom város
Fábian Béla
Fábry Alajos
Fankovics Imre
Faragó Béla
Farkas György
Farkas Pál
Fás Gyula
Fasan Károly
Fatermelő és fakereskedő hiva-
talanok orsz. egyesülete
Fejér Kálmán
Fekecs József
Fekete Béla
Fekete János
Fekete Zoltán
Felker István
Felsőbánya város
F. k. visói közbirtokosság
Ferencsik Odön
Ferenczfi József
Ferenczi Béla
Ferenczy Lajos
Ferenczy Sándor

Fertsek Ferencz
Figuli Lajos
Figura József
Finke Mihály
Firbász Adolf
Firtos Dénes
Fischer Colbrie Emil
Fischer Károly
Fischl József
Fischle Frigyes
Fleischer János
Fodor László dr.
Fogassy Géza
Fogassy Gyula
Forberger Pál
Földes Tamás
Földvagy Miksa
Francisky Vilmos
Fridrik Árpád
Friedl Jenő
Frigyes kir. hg. m.-óvári és
bellyei uradalmi
Frits Gyula
Fritz Rezső
Fromm János
Fröhlich Bruno
Fuhrmann Pál
Furherr János
Furmann Antal
Fülöp Béla
Fülöp János
Füstös Zoltán
Gaal Károly
Ganovszky Gusztáv
Garcsár János
Garda János
ifj. Garlathy Oszkár
Gasparez Lajos
Gasparik Pál
Gaszner Imre
Gaul Károly
Geiszler Frigyes
Gélffy István
Gellért József
Gellért László
Geschwindt Lipót
Geyer H. Viktor
Ghyllány Imre br.
Giller Ede
ifj. Giller János
Gintner Bálint
Glósz Alajos
Glózer László
Gnary Kálmán
Gógl Adolf
Gohn Emil
Gombossy József
Gontkó Ignác
Goró Ferencz
Gotthard József

Gölniczbánya város
Gömöri faipar részvénytársaság
Göndör Béla
Göttmann Venczel
Gözsy Gyula
Graf Adolf
Gréger Géza
Gregersen Béla
Grósz József
Gruber Gyula
Gruber Károly
Guckler Károly
Gulyás Jenő
Gunesch Gottfried
Gura Károly
Guttenberg Pál
Guzikovskí Boldizsár
Günther Antal dr.
Günther Frigyes
Günther József
Gyarmathy Mózes
Gyenge István
Gyöngyössy József
Györke Károly
Gyurcsó József
Habel Lambert
Haberfelner Béla
Hacher Gyula
Haderdány András
Hain Gusztáv
Hajdu Dezső
Hajdu János
Halasi László
Halász Géza
Halász József
Haliárszky Samu
Halka Dániel
Hallama Mihály
Halmi László
Hám Ferencz
Hamar László
Hamernyik Béla
Hammersberg Géza dr.
Hámon József
Hankó Pál
Haring Vilmos
Harry László
Harvich Ernő
íj. Harvich Ernő
Hauptvogel Frigyes
Hauszmann Béla
Havas János
Hawrlandt Alajos
Hayden Gyula
Hedbawny József
Hegedüs Béla
Heim János
Heim Károly
Héjas Kálmán

Hell Miklós
Hénel Béla
Henrich Viktor
Hepke Arthur
Herdina László
Hermann János
Hermann Jaroslav
Hesz Agoston
Hinfner György
Hirspek Ágost
Hoffmann Antal
Hoffmann Armin
Hoffmann Dezső
Hoffmann Gyula dr.
Hohenlohe hg. javorinai jószág-
igazgatósága
Hohoss János
Holfeld Henrik
Hollós Gyula
Homicskó Aladár
Hornung Gusztáv
Hors János
Horváth József
Horváth Viktor
Horváthy Ferencz
Hoznek Gyula
Hrabovszky Kelemen
Huszár Kornél
Huszár Pál
Huszthy László
Huttya Pál
Hyna Ottó
Hyross Béla
Ifjtsits József
íj. Ihring Vilmos
Illés Vidor
Ilosvay Dezső
Imecs Béla
Incze Manó
Intzedy Géza
Irinyi Aurél
Iszapi Gyula
Ittu Mihály
Ivancsó Bertalan
Ivanich Ferencz
Iváskó Sándor
Jakab István
Jakab József
Jákói Géza
Jamnitzky Antal
Jancsó Gyula
Jancsó István
Jankó Sándor
Janotyik Károly
Janovitzky Béla
Janovitzky Zsigmond
Janussek István
Járos Ferencz
Jausz Sándor

Jávorszky Zoltán
Jellmann Béla
Jeszenszky Ferencz
Jonica János
Jóny Ottó
József kir. főherczeg
Juhász József
Jureczky Mór
Juron Bernát
Justh Ferencz
Jüngling János
Kaán Károly
Kacsanovszky I. And.
Kacsó András
Kadácsi Bálint
Kajdos József
Kakas Odön
Kákossy László
Kallivoda Andor
Kálmán Viktor
H. Karácsony Sándor
Karay Ernő
Karlics Fülöp
Kárpáti Lajos
Karvas Emil
Kelecsényi Ferencz
Kelemen Béla
Kelety Lajos
Kellner Viktor
Kemény Kálmán br.
Kemka Gyula
Kessler Odön
Kimpján Gusztáv
Kincses József
Kindernay Kálmán
Király Dénes
Király Emil
Kis V. István
Kisfaludy János
Kiss Béla
N. Kiss Ernő
G. Kiss Ernő
Kiss István
Kiszelly Gyula
Klaudiny Kálmán
Klausberger Károly
Kleisl Gyula
Kmetónyi Emil
Kocsóczi urad.
Kócsy János
Kodolányi Gyula
Kohout János
Kolossy Imre
Kolossy Béla
Kolozs József
Kolozsvary Andor
Komán Arthur
Komka Zoltán
Konczvald Ferencz
Konok Tamás

Koppányi Lajos
 Koralevszky Géza
 Koreck Nándor
 Koren Ödön
 Koreny Gyula
 Korzenszky Antal
 Kósa József
 Koschatzky Rezső
 Kossányi Béla
 Kostenszky Béla
 Kostialik István
 Kostialik János
 Kovaliczky Vladimír
 Kovács Albert
 Kovács Antal
 Kovács Gusztáv
 Kovács Pál
 Kovássy Kálmán
 Kovordányi Tamás
 Kozma István
 Kozma János
 Köfalussi Viktor
 Kögl Árpád
 Köhler Béla
 Köllő Pál
 Körmendy Károly
 Környei Ferencz
 Körös László (O-Bisztra)
 Krafszky Ferencz
 Kraft József
 Krajcsovics Ferencz
 Krajnyák János
 Kralovanszky János
 Krause Dezső
 Krause Géza
 Krause Tivadar
 Krausz Ernő
 Krauze Károly
 Krauze Manó
 Krippel Mórícz
 Krista Gyula
 Kristen Adolf
 Krivanek Béla
 Kronberger Mór és Fia
 Kugler István
 Kuka József
 Kummer Károly
 Kun István
 Kunderat Emil
 Kutasi Béla
 Kúzdy Árpád
 Lábos Elek
 Ladányi Frigyes
 Lágler Gyula
 Láhner Károly
 Lang Ernő
 Lányi Aladár
 Lányi Gyula
 László János
 Latinák Vilmos
 Lattyák Sándor
 Leber Antal
 Lehoczky György
 Lehrmann Béla
 Lencsés Ambrus
 Lengyel Viktor
 Lenhard Antal
 Létaí Gyula
 Letz Lajos
 Levendovszky Nándor
 Liedermann Emil
 Lilge Károly
 Linhart Ödön
 Linszky Antal
 Lintia Valér
 Lipcsey László
 Lipka Béla
 Lóhr Antal
 Lollok József
 dr. Loncsár József
 Loványi Heribert
 Lovik Béla
 Lőfi Jenő
 Löv Jenő
 Lövárdy Alajos
 Ludmann Miksa
 Lukácsfy Elek
 Lukovics Attila
 Lux János
 Lux Vilmos
 Machay Sylvester
 Machovics Ferencz
 Maier Béla
 Mairovicz Mór
 Majerszky István
 Mányai Imre
 Mariányi János
 Markocsány Ferencz
 Marosi Antal
 Marosi Ferencz
 Marsovszky Ede
 Martián Livius
 Martinkovics János
 Márton Benedek
 Márton György
 Maschek Ferencz
 Masztics Ádám
 Matavovszky Árpád
 Mátéffy Árpád
 Máthé Ambrus
 Mattanovich Károly
 Matter Rezső
 Matusovits Károly
 Maurer Antal
 Mayer Géza
 Mayer Gyula
 Mazanecz János
 Mednyánszky Imre br.
 Medveczky Ernő
 Méhes Péter Pál
 Melcsiczky Pál
 Melzer Mihály
 Merreider István
 Metzli Kamill
 Mezey Arthur
 Mezey Rezső
 Michna Bertalan
 Mike Imre
 Mikes Armin gr.
 Mikolás Vincze
 Mikolásek György
 Miksó Imre
 Milosevics Dusan
 Milosevics György
 Mirtse János
 Miskey Béla
 Mitske Gusztáv
 Mitták Vilmos
 Mocsáry Béla
 Modor város
 Mojzer Károly
 Moldvai Vilmos
 Molnár Antal
 Molnár Imre
 Molnár István
 Molnár Lajos
 Móre László
 Mozolovszky Adolf
 Murányi Károly
 Murinaí György
 Muttnyánszky Jenő
 Muzsinszky Ede
 Muzsnay Géza
 Müller Róbert
 Nádaí Dénes
 Nadhera Ferencz
 Nagy Imre
 eözbégi Nagy József
 Nagy Károly (Budapest)
 Nagy Károly (Bustyaháza)
 Nagy Pál
 Nagy Samu
 Nagy Vincze
 Nagyenyedi Bethlen főiskola
 Napholcz Jenő
 Nemes Béla
 Nemes Károly
 Németh Márton
 Netsch József
 Neuberger testvérek
 Neviczky Miklós
 Nickmann Rezső
 Nickmann Róbert
 Niederland Rezső
 Niklós Károly
 Nitnausz Gyula
 Novák Ferencz
 Novák György
 Nozdroviczky Miklós

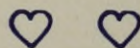
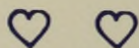
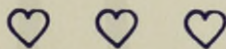
Nürnbergger József
 Nyíri Dénes
 Nyitrai József
 Nyitrai Ottó
 Nyul Sándor
 Obríncsák Ernő
 Odor Ignác
 Okolicsányi Lajos
 Oláh József
 Omischl Mihály
 Ondrus Gyula
 Onodi Ferencz
 Orencsák Károly
 Orlovsky Gyula
 Ormai Kálmán
 Orosz Antal
 Orosz István
 Orosz Simon
 Orosz Tamás
 Ostadál Jenő
 Osterlamm Ernő
 Osztróluczky Géza
 Osztróluczky Miklós dr.
 Ott Károly
 Pajer István
 Pál János
 Pálka Gyula
 Pálos Konrád
 Pankovics Béla
 Papp Béla
 Papp Ferencz
 Papp István
 Papp Sándor
 Partos Vilmos
 Pasen Viktor
 Pászthy Ferencz
 Pásztor Sándor
 Pataky József
 Patzl Jenő
 Pauchly Rezső
 Pauer Jenő
 Paul Péter
 Pausinger Károly
 Pavlik József
 Payer Athur
 Pécsi Ottó
 Peiserle József
 Peiserle Pál
 Peltzmann Adolf
 Pétermann Keresztély
 Petrás Jakab
 Petricsek Adoll
 Petrus József
 Petykó Antal
 Petzrik Antal
 Pfalz Károly
 Pfeningberger Félix
 Pfundtner Károly
 Piatsek János
 Pílaszy Endre
 Pílcz Ottó
 Pílz Alfréd
 Píntér Ferencz
 Pínger Károly
 Písó János
 Pítschmann Károly
 Plachy Teofil
 Plauder Béla
 Plech József
 Plolényi Jenő
 Podhaczký András
 Podraczký Béla
 Pohl János
 Pohl József
 Pokorny István
 Poláček Károly
 Polák Ferencz
 Polakovics György
 Polgár József
 Polgárdy Béla
 Polnisch Árpád
 Pomarius Alfréd
 Popovics Ottó
 Porubszky Gyula
 Pozsony szab. kir. város
 Pozsony-Szent-György város
 Pölöskei József
 Pöschl Ferencz
 Praxa János
 Precup Győző
 Preszler József
 Příbnow Pál
 Prohászka Mátyás
 Prunyi Albert
 Przihoda Pál
 Puchreiner Henrik
 Puskás Ferencz
 Puskás Jenő
 Rác Alajos
 Rác Imre
 Ráczekevei cs. és k. fels. családi
 alap. urad.
 Rades Dávid
 Radonics Vazul
 Raduly János
 Rainiss István
 Rajnoha Gyula
 Rajtsán János
 Rajzinger Antal
 Rakusán Károly
 Raner Sándor
 Ranku Miladin
 Rappensberger András
 Rausz István
 Rebek József
 Regenhart Pál
 Regenye Mátyás
 Reif Wendelin
 Reithoffer Ferencz
 Rejtő Adolf
 Répászky István
 Reschner Rezső
 Ressel István
 Retter Frigyes
 Rettich Károly
 Revóczky Béla
 Rhédei József
 Richter József
 Riesz László
 Riethmüller Ármín
 Riffer Sándor
 Rimler Pál
 Rinaldi Ottó
 Ringeisen Lajos
 Ritter Károly
 Rochlitz Dezső
 Rochlitz Gyula
 Rolland Gusztáv
 Rónai Antal
 Rónay Imre
 Ronchetti Gáspár
 Rondonelli Jenő
 Roos Mátyás
 Rosenstingl Antal
 Rosmanith Albert
 Roszinszky János
 Roth Gyula
 Rottler József
 Rozim József
 Röhrich Ernő
 Röhrich Márton
 Rudas Miksa
 Rumann Ernő
 Rumann Gottfried
 Rutényi Károly
 Ruzicka Ágoston
 Ryll Viktor
 Saághy Lajos
 Saenger Nándor
 Sailer György
 Saltzer Lajos
 Sándor Imre
 Sándor Jenő
 Sárói urad.
 Sasvári cs. és kir. intézőség
 Schaab Bálint
 Schaller Kálmán
 Schanzer Ignátz
 Schauschek Gábor
 Scherer Ágoston
 Schleifer Bertalan
 Schlesinger Alajos
 Schmidt Ernő
 itj. Schmidt J. (Szászrégen)
 Schmidt F. (Rózsahegy)
 Schmidt Ignátz
 Schmidt Román
 Schmidt Vilmos

Schmidt Zsiga
 Schmotzer János
 Scholcz Hugó
 Scholtész Henrik
 Scholtz Gyula
 Schönherr Sándor
 Schöpflin Alajos
 Schudich Nándor
 Schulhof és Hecht
 Schurina Vilmos
 Schuster András
 Schuster Jenő
 Schuster Lajos
 Schwabik Ferencz
 Schwartz Béla
 Schwartz Rezső
 Schwiegut Ferencz
 Sebők Ernő
 Seenger Lajos
 Segercian Vazul
 Seh Jenő
 Seidner Bernát
 Selmezbányai akadém. ifj. kör.
 Selymessy Ferencz
 Sengshmidt Frigyes
 Sepsiszentgyörgy város
 Seyfied Jakab
 Sift Ágoston
 Sikó Aron
 Simonek Gotthard
 Simonffy Gyula
 Smsik Mihály
 Síípos Antal
 Sipos Mihály
 Skolka József
 Skorpil Ede
 Skrbek Károly
 Skultéty Győző
 Sobó Jenő
 Sochor József
 Solc Szvetezár
 Solomon Emil
 Soltész Gyula
 Somoghy Lajos
 Somogyi Ferencz
 Somogyi Géza
 Sóska Gyula
 Spanyol Géza
 Spengel Sándor
 Spettmann János
 Spielhaupter György
 Spissák Gyula
 Sporny Gyula
 Spotkovszky József
 Stainer Gyula
 Stark Dezső
 id. Stark Ferencz
 Stark Miksa
 Stegmann Gusztáv
 Steiner M. Mór
 Steller Ede
 Stephani Ervin
 Sterba Szabolcs
 Stern Dezső
 Steuka Lajos
 Stobel Árpád
 Stojanovich Illés
 Strompf Pál
 Stromszky László
 Suha Rezső
 Suster Rezső
 Sümegh Ignác
 Süteő Oszkár
 Szabó Béla
 Szabó Ferencz
 Szabó Ignátz
 zalai Szabó Kálmán
 Szabó Kálmán
 Szabó Kálmán (battónyai)
 tóthi Szabó Sándor
 Szadeczky Miklós
 Szakmáry Ferencz
 Szalagyi Emil
 Szalai Ernő
 Szalántzy László
 Szálka Albert
 Szantner Gyula
 Szántó Mihály
 Szántó Zenó
 Szauer Oszkár
 Szegedy-Ensch Károly br.
 Székács Vincze
 Székely István
 Szeleczky János
 Szélényi Gusztáv
 Szénássy Béla
 Szenes Gusztáv
 Szeniczky Gyula
 Szentimrey Dániel
 Szent-Ivány Egon
 Szentpáli Kálmán
 Szentpáli Kázmér
 Szepesházy János
 Szepesházy Kálmán
 Szepesi Arthur
 Szepessy Elek
 Szepsy Sándor
 Szifft Gyula
 Szigethy János
 Szigeti Rezső
 Sziígyártó József
 Sziklai Emil
 Szilágyi József
 Szilágyi László
 Szilárd Iván
 Szimon Béla
 Szivós Gyula
 Szkalák Károly
 Szmik Gábor
 Szojka Gyula
 Szokolóczy József
 Szöllösy Rezső
 Szőnyei István
 Sztehló Gyula
 Sztripszky Ágost
 Szuppek József
 Szücs Elemér
 csatári Szücs Kálmán
 Szűz László
 Szvetelszky Géza
 Szvoboda Mihály
 Takács Miklós
 Tamás Gyula
 Tanády Emil
 Tar József
 Tarnay Dezső
 Tarsoly Árpád
 Tatarek Kálmán
 Tatarek Rezső
 Tausch Rezső
 ifj. Tavassy Lajos
 Téglás Károly
 Teleki Arvéd gr.
 Teltsch Kornél
 Teodorovics Ferencz
 Terény Sándor
 Térfi Béla
 Terray Gyula
 Teszár Vilmos
 Thék Endre
 Thuránszky Béla
 Tichy Kálmán
 Tihanyi László
 Timok János
 Tirts Rezső
 Tomassek Miklós
 Tomasovszky Imre
 Tomka Jenő
 Tomka Kálmán
 Tompa Ferencz
 Tompa Kálmán
 Tonházy Gyula
 Toperczer Árpád
 Tordony Emil
 Tordony Gusztáv
 Tóth Miklós
 Tóth Pál
 Tölgyes József
 Török Albert
 Török Béla
 Török Gábor
 Török János
 Török László
 Török Odön
 Török Sándor
 Törzs Arthur
 Trauer Gyula
 Traxler Lajos
 Tribus Gusztáv
 Triíammer Károly

Trnovszky Márk
Trostler Armin
Trsztjányoszký László
Trunkó János
Turcsa Tivadar
Tuzson János dr.
Uitz Mátyás
Ujfalussy Mihály
Ujsághy Zsigmond
Ulreich Gyula
Ungár Ign. és fia
Urbán Gyula
Urbánszky István
Vaitzik Ede
Vaitzik Emil
Vaitzik Gyula
Vajda Ákos
Vály Ferencz
Varga János
Varga János (vrászlói)
ifj. Várjon Géza
Várnai Ödön
Vassányi M. István
Vaszary Antal
Vaszilovics Miklós
Vázsonyi Henrik
Végh Gyula
Velancsics István
Velics János
Veress László
ifj. Vermes György
Vermes Viktor

Véssey Mihály
Vidor Ignác
Vidos Miklós
Vigh József
Visnic Milán
Vlaszaty Ödön
Voigt Herman
Volfinau Gyula
Volnhofer Pál
Vozaik Ferencz
Vranay István
Vukovics Péter
Wagner Sándor
Wanner Hermann
Wanyek Arnold
Warinszky József
Waszner József
Webel Elek
Weidmann József
Weinert Tivadar
Weisz Hugó és tsa
Weismayer Oszkár
Wellebil Károly
Wenczel Miksa
Wenk Ferencz
Wény János
Wessely Alajos
Wiegandt Henrik
Wiener Ferencz
Wilde Ferencz
Wilhelmb Gyula

Winkler Miklós
Winter Gusztáv
Wittich Lajos
Witting Emil
Wocher Jenő
Wocher Lajos
Wolfram Sándor
Zachár Gyula
Zachár István
Zachár Jakab
Zachár László
Zadrazil János
Zagyvai erdészeti hivatal
Zajc Carmelo
Zalai László
Zankó Emil
Zathureczky Gyula
Zathureczky Vilmos
Zbinyovszky Lajos
Ziegler Mihály
Zikeli György
Zimann Ede
Zimay János
Zimmermann Gusztáv
Zirin György
Zolomi Imre
Zsivanovics Zsiva
Zudor Béla
Zuskin Ferencz
Zügn Nándor
Zwickelsdorfer János

ERDŐSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
1851 / 1866 /

65137

